

ใครกันจะอยากเกิดมาเพื่อเป็นนางร้าย ไม่มี

ปฐมบทนางร้าย

ไม่มีใครอยากเกิดมาเป็นนางร้าย ทั้งในบทบาทการแสดง และชีวิตจริง กุพชกา ก็เช่นกัน เธอก็เหมือนกับผู้หญิงทุกคนที่อยากเกิด มาสวยน่ารัก เป็นนางเอก เป็นเจ้าสาวแสนสวยในชีวิตจริงกันทั้งนั้น ละ หรือถ้าผู้หญิงคนไหนจะไม่อยากเป็นเจ้าสาว ใครจะอยากเลือกเป็น เจ้าบ่าวก็เอาเถอะ ตามใจ เธอไม่ถือหรอกนะ

เพียงแต่...มันก็เหมือนที่คนเราเลือกเกิดไม่ได้ กุพชกา ก็เลือก ชะตากรรมของตัวเองไม่ได้เหมือนกัน

‘หรือว่าชะตากรรมของคนเกิดเป็นนางร้าย มันต้องไม่ได้ตายดี แบบนี้นะ’

หญิงสาวคิดอย่างท้อใจขณะไล่ปลายนิ้วมือไปบนหน้าจอ แท็บเล็ตในมือ โถงเปิดอ่านข้อความได้ข่าวซุบซิบดารา มันเป็นข่าวฉาว ข่าวหนึ่งที่มียอดวิวสูงทีเดียว

‘นางร้าย ก. ไก่ แย่งผัวชาวบ้าน!’

พาดหัวอย่างตื่นเต้นเร้าใจ บรรยายด้วยสำนวนเหมือนมีอึป่า ข้างบ้านมาบ่องปากกระซิบเรื่องทีรู้แล้วเหยียบไว้ให้ฟังที่ข้างหู เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ชักนำให้คนอยากรกพวกไปตบนั่งดาราหน้าไม่อาย แถม มีอักษรย่อพร้อมประวัติสั้นๆ ให้ไปค้นหากันเสร็จสรรพ ใต้รายงานข่าว

ที่เกือบจะคลุมเครือคือคอมเมนต์ชาวเน็ตนับพันข้อความที่พากันเข้ามา
คาดเดาซึ่งนางร้ายคนนั้น พร้อมทั้งสาปส่งกันอย่างถ้วนหน้า ด้วย
ภาษาทุกระดับชั้นที่สามัคคีกันดำไปในทิศทางเดียวกัน

“นางร้าย ต้องไม่ได้ตายดี!”

ภายใต้ข้อความสาปแช่งและชื่อที่ถูกคาดเดาทั้งถูกและผิดเหล่า
นั้น หญิงสาวยักษ์ใหญ่ เบะปากใส่ความเกลียดชังของมหาชน

ช่างหัวมันสิ ใครสน ใครแคร์กันล่ะ!

ร่างระหงในชุดเสื้อกล้ามรัดรูปคลุมไหล่ไว้ด้วยเสื้อสูท ยกขาเรียวยาว
ที่อยู่เ็นทางเกยยื่นสกินนี่พิตเปรี๊ยะขึ้นไขว่ห้างในท่วงท่าโนสนโนแคร์ใคร
ทั้งนั้น ดวงหน้าสวยเฉียว เชิดคอระหงขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง เอนหลังพิง
พนักโซฟาตัวยาวที่นั่งอยู่

พวกที่ด่าๆ นะ เคยมารับรู้มาเข้าใจความลำบากของเธอไหม ไม่มี
แล้วทำไมเธอจะต้องไปแคร์คนพวกนั้นด้วยวะ กุพชกาไม่ใช่นางเอก
สายขาวที่ต้องศิปลูกเพื่อรักษาสถานภาพเสียหน่อย แอนตี้แฟนต่างหาก
คือเป้าหมายหลักของเธอ ยังมีคนด่า ยังมีคนแอนตี้ สร้างกระแสเกลียด
ชัง ยกพวกมาเกลียด ชื่อติดแฮชแท็กคำค้นอันดับต้นๆ ได้บ่อยๆ
ยิ่งดี

“ขึ้นมีข่าวควาไม่เลิกแบบนี้ ระวังอีกหน่อยจะหาผัวดีๆ ไม่ได้
นะ”

เสียงหัวเราะของผู้ชายดังขึ้นขัดความคิดเธอให้ชะงักลง กุพชกา
ลดแท็บเล็ตในมือลงเพื่อบมองหน้าคนที่ออกความเห็นให้ชัดเจน ผู้มาใหม่
คือชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีเข้มสวมทับเสื้อเชิ้ตสีอ่อนปลดกระดุม
หลายเม็ดเปิดอกที่มีกลิ่นหอมฉุนๆ อย่างคนพิตร่างกายมาเป็นอย่างดี
ช่วงคอแข็งแรงสีแทนรับกับดวงหน้าที่...ก็จึ้งๆ

แหงล่ะ ในสายตาของดาราสาวที่ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านทั้ง
พระเอก ทั้งผู้ร้าย...แต่ก็ๆ หมายถึงผ่านสายตาย่ะ อย่าคิดเยอะเซ่ เอา

ง่าย ๆ คือเธอเห็นผู้ชายงานดีมาหมดดวงการบันเทิงไทยและสากลแล้ว
โบหน้าได้รูปคมเข้มแบบชายไทยของผู้ชายตรงหน้าแม้ดูดีกว่าคนทั่วไป
แต่ในสายตาเธอยังถือว่าธรรมดาตาชาติ

หญิงสาวเบ้าปากให้ชายหนุ่มที่ก้าวเข้ามานั่งโซฟาตัวใกล้ๆ พวกเขาอยู่บริเวณโซฟาปรับแขกในล็อบบี้โรงแรมแห่งหนึ่ง มันเป็นโรงแรม
ขนาดกลาง ตกแต่งไม่ได้หรูหรามากนัก ยิ่งเป็นช่วงกลางดึก แสงไฟ
สลัวยิ่งหม่นจวนดับ บริเวณที่กุพชกาเลือกนั่งอยู่ที่ลึกสุด ห่างไกลจาก
คนอื่น ค่อนข้างเป็นส่วนตัวพอสมควร

“ต่อให้ไม่มีข่าวฉาว ฉันก็หาไม่ได้อยู่แล้วปะ ขอขอบคุณในความ
‘อยากใส่ใจ’ นะยะ” กุพชกาตอบรับคำทักทายด้วยถ้อยคำจิกกัด ความ
หมายของคำว่า ‘อยากใส่ใจ’ ใน พ.ศ. นี้มีความหมายถึงการสอดรู้
สอดเห็น ว่าง่าย ๆ ภาษาชาวบ้านก็คือเสือกนั่นแหละ

“ปากแบบนี้มันน่า...” ชายหนุ่มเขินเขี้ยวอย่างมีอารมณ์ ยาย
นางร้ายปากแจ่มนี้วอนโดนชดสั๊กต๊อบ

“ทำไม นายปากหมาใส่คนอื่นได้คนเดียววันเธอ คนอื่นจะด่า
นายมันไม่ได้มันสินะ” กุพชกาได้ด้วยตรรกะที่ยิ่งวอนโดนทำร้ายร่างกาย
เข้าไปใหญ่

“สรุปได้ของมาใหม่” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นหลังจากนั้นสักพักใหญ่
หลังจากที่สูดหายใจลึกแรงข่มใจอยู่นานจนตัดใจจากความโกรธได้ จึง
กลับมาเข้าเรื่องงานได้เสียที

“ซี!” กุพชกาสะบัดเสียงใส่ก่อนจะล้วงหยิบของบางอย่างออก
มาจากนม...เอ่อ แค้ๆ หมายถึงร่องอก

หญิงสาวสวมเสื้อสูทแพ้นตัวหลวมคลุมทับเสื้อกล้ามสีดำ คอ
คว้านกว้างจนเผยเนินเนื้อคัพซีที่ต้นนูนออกมาขาวม่องสะดุดตาจนยาก
ที่ใครได้มองแล้วจะละสายตาไปได้ง่ายๆ ทรวงอกตึงแน่นดันชิดกันสนิท
นั้น ดูเหมือนจะไม่ได้มีเพียงมวลเนื้อขนนฝั้นคู้้น้อยๆ แต่ยังมีสิ่งของบาง

อย่างซุกซ่อนไว้จนเมื่อเธอหยิบออกมายื่นส่งให้ ผู้รับจึงได้รู้ว่ามันคือ แฟลชไดรฟ์ชิ้นหนึ่งซึ่งมีความจุหลายสิบกิกะไบต์

“โอ้ ได้มายังไงเนี่ย” ฝ่ายชายทำเสียงอัศจรรย์ใจ ขณะเธอยักไหลไม่ยี่หระ

“เอามาได้แล้วกันนะ”

“เอาตัวแลกมา?” เจ้าของเสียงหัวเราะคาดคะเน เป็นการคาดคะเนที่ทำให้ได้ยินเสียงใส่ สบถหยาบคายใส่ แทบจะความมือไปหาอะไร มาชว้างใส่

“ปากมากนักเอาคืนมา ฉันจะได้เอาไปคืนเจ้าของ ไม่ต้องทำงานนายนะ” มือเรียวที่ทำสีเล็บไว้แดงสดยกยื่นจะยื้อแย่งเอาคืนมา ทำให้อีกฝ่ายรีบเก็บของเข้าในอกเสื้ออย่างมิดชิด

“เรื่องแน่ะ” เขาบอกพลางเบี่ยงตัวหลบมือเธอ

“นี่ ได้ของไปแล้วอย่าลืมค่าตอบแทนฉันนะยะ” กุพชกาไม่ลืมวางบิลด้วยน้ำเสียงจิกกัด

“รู้ละน่า งกจริง” ชายหนุ่มรับคำ สีหน้ารำคาญใจขณะถามตัวเองว่า ยายนางร้ายนำรำคาญคนนี้นั้นมีอะไรดีบ้างนะ อ้อ นมคับชื่อนั้นไง ของดีอย่างเดียวของเธอ นอกนั้นนะ...เหอะ!

“แล้วจะอยู่ที่นี้นานแค่ไหน” คนได้รับของเสร็จจรูระแล้วลุกยื่นขึ้นพลาถาม

“ขอซ่อนตัวสักพัก งานนี้น่าจะยาว” กุพชกาถอนหายใจ มองกล่องข้อความที่เด่นขึ้นไม่หยุดในช่องข้อความของโปรแกรมสื่อสารแทบทุกโปรแกรมที่มีในแท็บเล็ตเครื่องพอดีมือที่เธอใช้อยู่ โทรศัพท์หลายเครื่องที่มีถูกปิดไปนานแล้ว เหลือแต่เครื่องที่มีเบอร์เฉพาะที่ไม่มีใครรู้มาก่อน

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับชาวฉวาล่าสูตนั้น” คนที่ทำท่าจะไป แต่ยังไม่ยอมไป ยังตั้งคำถามไม่เลิก

“หึ!” กุพชกาคุมปากกระตุก แค้นเสียงหยัน “เจ้าเดิม เจ้านาย แม่ฉันนั่นแหละ”

“ยายพรพรรณเอาเธอไปขายอีกแล้วหรือ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วถาม ประหลาดใจ “เธอควรแจ้งความซื้อหาค้ำมนุษย์กับยายบ้านนั้นได้แล้วนะ”

“ยายบ้านนั้นดันให้แม่ฉันเป็นคนจัดการอะไรๆ ทุกอย่างนะสิ ขึ้นแจ้งความไปซื้อฉันได้ขึ้นแฮชแท็กอันดับหนึ่งอีกแน่ๆ ประมาณ ‘นางร้ายทรพี แจ้งจับแม่ตัวเอง’ อะไรแบบนี้” กุพชกาแสบปาก สีหน้าระอาใจ ขณะคนฟังก็พลอยส่ายหัวไปด้วย

“เออๆ นายจะไปทำอะไรก็ไปเถอะ ฉันอยู่อีกสักหลายวันก่อนค่อยกลับ ตอนนี่เหนื่อยใจโคตรๆ เลยอะ” หญิงสาวโบกไม้โบกมือไล่คู่สนทนาที่ยกไหล่ที่หนึ่งก่อนหมุนตัวเดินออกไป ไม่สนใจเธออีกต่อไป

เมื่อเขาเดินห่างออกมาก็มีพนักงานโรงแรมเดินเข้าไปหาเขา ทำท่าเหมือนคอยรับคำสั่ง ชายหนุ่มร่างสูงหยุดพูดคุยกับผู้จัดการโรงแรมอีกหลายประโยค โดยไม่ลืมสั่งให้ดูแลแขกวิไอพีให้ดีๆ ก่อนที่เขาจะออกจากโรงแรมไป

หลังจากส่งแขกเรียบร้อยแล้ว ร่างเพรียวบางก็เอนตัวลงตั้งขา ขึ้นมานอนโซฟาตัวยาว ทำท่าเหมือนจะนอนหลับไปทั้งอย่างนั้น โดยมีพนักงานโรงแรมบางส่วนที่มายืนอยู่ห่างๆ คล้ายอารักขาเธอกลายเป็นไม่ให้ใครเข้าไปรบกวนเธอ ในความมืดสลัวตรงนั้น ถ้าไม่สังเกตคงไม่มีใครรู้ว่ามืดราสาวชื่อดังใช้มุมห้องมืดสลัวนั้นเป็นที่ซ่อนกายจากพายุข่าวฉาวที่โหมกระหน่ำ

กุพชกาไม่รู้เลยว่าภาพการพบปะสนทนาของเธอและชายหนุ่มเมื่อครู่นี้ ไม่ได้มีความเป็นส่วนตัวอย่างที่เธอคิด เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาคู่หนึ่งที่เขาองอยู่... ในมุมมืดที่ลึกลับ คอยจับตาดูจุดสตรีร้ายที่ซุ่มซ่อนรอคอยจังหวะเวลาที่จะตะครุบเหยื่อ

บริเวณลือบบิโรงแรมมีดสลัว นอกจากกฤษณาที่ซุกซ่อน
ตัวอยู่ที่ไซฟาตัวในสุดแล้ว ก็แทบไม่มีแขกอื่นอยู่ตรงนั้นเลย...แทบ...
ไม่มี

ห่างออกไปไม่กี่ไกลมากในมมสลัวอีกมุมหนึ่งที่มีเสาต้นใหญ่บัง
อยู่ยิ่งทำให้จุดนี้กลายเป็นอีกจุดหนึ่งที่เหมาะแก่การซุ่มซ่อนตัวอย่างยิ่ง
ในมมมีดนั้นต้องเพ่งมองเข้าไปจึงจะเห็นโครงร่างของใครคนหนึ่งนั่งอยู่
บนไซฟา หันหน้ามาทางไซฟาที่กฤษณากานอนอยู่ใต้ถุน

คนในเงามีดนั้นพอมองออกว่าเป็นผู้ชายร่างใหญ่สวมสูท แม้จะ
มองไม่ชัด แต่ก็ยังเห็นได้ถึงความเนียบและพอดีตัวของสูทสั่งตัดราคา
แพง เขานั่งเอนตัวพาดแขนกับพนักพิงไซฟาตัวยาว ดวงตาคมวาวจ้อง
ไปยังร่างที่นอนขดตัวอยู่บนไซฟามุมลึกด้านในสุด แสงจากหน้าจอ
แท็บเล็ตที่เขาเปิดอยู่ส่องให้เห็นใบหน้าได้รูป จมูกโด่ง คิ้วโก่งปาดเฉียง
นิดๆ ดูเป็นคนเจ้าอารมณ์พอๆ กับดวงตาคมที่บิดเฉียงขึ้น ดูดูต้น
ร้ายกาจ สมกับบทบาทที่เขาสมควรได้รับ ส่วนนิสัย...คนในเงามีดพนลม
ออกจมูก แค้นเสียงหยันๆ ออกมา

คนในวงการบันเทิงใครบ้างไม่รู้ถึงกิตติศัพท์ของเธอ นางร้าย
จอมเหี้ยมวีน ร้ายกาจทั้งในจอและนอกจอ เสียงเล่าลือถึงความร้าย

ของเธอนั้นได้รับการกล่าวขานตั้งแต่ เพื่อนดารา ผู้กำกับ ทีมงาน ไปจนถึงผู้ผู้อำนวยการสร้าง...

จุดแสงไฟสีแดงสว่างวาบตามจังหวะการสูบลมเข้าปอด ก่อนควันสีเทาจะถูกปล่อยออกมาลอยอ้อยอิ่งล้อมรอบคนในเงามืด ทำให้เขายังดูลึกกลับเข้าไปอีก ยามกวาดสายตาอันตรายจับจ้องเยื่อผ่านมานวันบางๆ

เงาตะคุ่มเงาหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ ก่อนโค้งตัวลงชิด รายงานเสียงเรียบ

“ผู้ชายคนนั้นชื่ออัมรงค์ ธงชนะไชย เป็นเจ้าของโรงแรมนี้ครับ”

“ธงชนะไชย...” คนบนโซฟาทวนคำ สมองไตร่ตรองถึงนามสกุลที่เป็นเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ขนาดกลางกลุ่มหนึ่งในประเทศ

“นอกจากที่นี่แล้ว นามสกุลนี้ยังมีเครือข่ายโรงแรมอีกหลายแห่งหลายจังหวัดครับ” คนในเงาที่เพิ่งมาใหม่ยังรายงานอะไรอีกหลายอย่าง ทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวกับหญิงสาวผู้กำลังถูกจับตาอย่างใกล้ชิด

“กับ...ดูเหมือนมีคนมาตามหาเธอ”

“หืม?” คนเป็นเจ้านายทำเสียงในคอเชิงสงสัย ทำให้ผู้มารายงานซึ่งดูเหมือนจะรู้ดีว่าต้องตอบคำถามเล่าสถานการณ์คร่าวๆ เท่าที่เขาสืบได้มาให้เจ้านายฟัง

“อืม จับตาดูพวกมันไว้ แล้วส่งคนไปสืบมาด้วยว่า ยายนี่มาทำอะไรที่นี้กันแน่”

คำสั่งนั้นทำให้เกิดความเคลื่อนไหวในเงามืดที่รายล้อมเขาอยู่ ทำให้เห็นว่าที่ดูเหมือนเป็นเงาเหล่านั้น แท้ที่จริงแล้วคือพวกผู้ชายในชุดสูทสีดำที่แฝงตัวอยู่รอบๆ เจ้านาย ทำตัวกลืนหายไปกับบรรยากาศจนแทบไม่รับรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเขาเลย

“คุณคิดจะให้ทำอะไรเพิ่มอีกไหมครับ”

คุณคิน หรือคณิน เคาะนิ้วเรียวกับพนักโซฟาในท่าทางครุ่นคิด ก่อนสั่งไปอีกสองสามอย่าง

“อ้อ...สืบประวัตินายอำมรงค์นี่มาให้ฉันด้วย เมื่อต้องจัดการมัน อีกคน”

คนรับคำสั่งพยักหน้ารับก่อนถอยไปเสียบๆ เหลือเพียงเจ้านาย ที่นั่งอยู่กับ ‘เป้าหมาย’ ที่ถูกจับตาอยู่ คณินละสายตาจากคนที่ปิด เท็บเล็ตและนั่งไปเหมือนหลับไปแล้ว ร่างที่เห็นมีผิวขาวที่เปล่งออว่า แม้ในห้องสลัว ไม่ถึงจุดความสนใจของเขาอีกต่อไป ชายหนุ่มหยิบ โทรศัพท์มือถือขึ้นมาจัดการงานของตนเอง

พวกคำสั่งต่างๆ ที่ลูกน้องต้องการล้วนจัดการได้ไม่ยากเย็น สิ่งที่ยากคือ...ข้อความระรัวที่ขึ้นเตือนแทบจะเป็นร้อยข้อความพวกนั้นต่าง หาก คณินแทบอยากยกมือขึ้นกุมหัวทั้งผมตัวเองเสียให้ได้

ข้อความชวนประสาทเสียเหล่านี้ถูกส่งมาให้เขาเมื่อตอนบ่าย ตอนที่ข่าวฉาวของ ‘นางร้ายแย่งผัวชาวบ้าน’ กลายเป็นกระแสในทูก แพลตฟอร์ม ข่าวบ้างฯ นั้นคงส่งผลอะไรกับเขาไม่ได้หรอกถ้าชื่อผู้ชาย ในข่าวจะไม่ใช้ชื่อปรีดิ์ และเป็นคนเดียวกันกับสามีของคิตยา น้องสาวโง่ของเขานี้แหละ เขาทั้งเตือน ทั้งบอกไม่รู้เท่าไรแล้วว่าอย่าเอาคน อย่างหมอนั้นมาเป็นสามี แล้วที่นี้เป็นไงล่ะ พอมีเรื่องขึ้นมา ยายนั่นก็ ไม่ลังเลที่จะโทร. มาพุ่มพ่ายใส่เขา โดยมีคุณวีณามารดาของเธอเป็น แนวร่วม ไม่ต้องบอกก็รู้กันว่าคิตยาได้นิสัยเจ้าอารมณ์ ชี้วอยวาย เอาแต่ใจมาจากใคร มันได้รับการถ่ายทอดพันธุกรรมมาจากมารดาของเธอ อย่างไม่มีตกหล่น และคนที่ต้องมารองรับอารมณ์ของสองแม่ลูกก็เห็น ไม่พ้นเขา

คณิน พลเดชกริธา ประธานใหญ่ของกลุ่มกริธากรู๊ป ผู้ควบคุม กิจการที่มีเครือข่ายยิ่งใหญ่อันดับเอเชีย เจ้าของธุรกิจห้างสรรพสินค้า ชื่อดังติดอันดับโลกที่มีสาขาทั่วประเทศ ขยายสาขาไปยังหลายประเทศ

ในเอเชียและกำลังวางแผนจะบุกตลาดยุโรปและอเมริกา และเขายังมี
เครือข่ายธุรกิจส่งออกและนำเข้าที่โตเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ
นอกจากนี้ยังมีการลงทุนในธุรกิจบันเทิงทั้งในและต่างประเทศ เรียกได้
ว่าอะไรที่ต่อยอดไปหากำไรได้เขาเหมาหมด และเป็นเฟิสต์มูฟเวอร์ราย
แรกๆ ที่เห็นช่องทางในธุรกิจบันเทิง จนตอนนี้เขามีหุ้นใหญ่อยู่ในวงการ
บันเทิงทั้งไทยและเกาหลี เท่ากับเป็นการซื้อช่องทางโพรมิตเป็นของตัวเอง
เอง กับทั้งสามารถตัดเส้นทางโพรมิตของคู่แข่งได้ด้วยคำสั่งลับจาก
อำนาจที่เขามีหุ้นใหญ่อยู่ ทำให้คนในวงการบันเทิงต้องให้ความสนใจ
เขาอยู่ไม่น้อย และนั่นก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เขาต้องมาอยู่ที่นี่ ตรงนี้

‘พี่คิดต้องจัดการงั้นงั้นให้คิดตี้นะคะ’

‘คุณคิดต้องจัดการงั้นงั้นให้น้องคิดตี้นะ ไม่งั้นแม่ไม่ยอม’

ข้อความเหล่านั้นแดงจ้ำจวๆ มาด้วยเนื้อหาคล้ายคลึงกันไม่หยุด
ไม่ซ้ำแค่ข้อความ แต่ยังมีทั้งสายโทร. เข้ามาจากทั้งน้องสาวและมารดา
ของเธอ

‘พี่คิดต้องจัดการงั้นงั้นให้คิดตี้นี้เดี๋ยวนี้’ คติยาโทร. มา เอย์
ถ้อยคำที่คงเป็นความคิดที่วนอยู่ซ้ำๆ ในสมองเธอ น่าจะเป็นร้อยเป็น
พันรอบจนทนไม่ไหวต้องต่อสายหาเขา ซึ่งกำลังทำงานอยู่ในห้อง
ทำงานผู้บริหารที่สำนักงานใหญ่

‘จะให้ไปจัดการยังไง’ คณินถามไปอย่างจบบัญญา หลังจาก
นั่งฟังน้องสาวไวววยมาพักใหญ่แล้วยังไม่เห็นอะไรดีขึ้น

‘จัดการมันให้คิดตี้นี้สิคะ’

‘ก็มันแหละ จะให้ทำอะไรให้เธออะ’ คนถามยกมือขึ้นกุมขมับ
รู้สึกไม่เกรนจะขึ้นกับเสียงแหลมๆ ที่หวีดทะลุทะลวงลำโพงโทรศัพท์
ออกมา แม้จะวางโทรศัพท์ไว้ตั้งไกลแล้วก็ตาม

‘งูมัน เอาเงินฟาดหัวมัน ทำลายอาชีพมัน หรือทำยังไงก็ได้ให้
ผู้หญิงแรดร่านอย่างมัน ไม่มีโอกาสอ่อยใครได้อีกค่ะพี่คิด’

‘...รู้ตัวไหมว่าพูดอะไรออกมา’ คณินถามเสียงเรียบ

‘สู้สิคะ’

‘มีแค่คนที่ไม่มีชีวิตแล้วเท่านั้นแหละนะ ถึงจะทำอย่างที่เขาว่ามาได้’

‘ใช่! คิดอยากให้มันตาย อยากให้มันหายไปจากโลกนี้ได้ยิ่งดี มันจะได้เข้าไปใกล้ปรีศน์ไม่ได้’

‘เธอคิดว่าฉันทำงานอะไรอะ คติยา’ คณินถามเสียงเข้ม ‘ฉันไม่ได้เป็นมาเฟีย หรือทำงานผิดกฎหมายพวกนั้นนะ อะอะอะจะมาบอกให้มาคนได้ยังไง’

‘พี่คิดทำได้ทุกอย่างแหละ ที่ผ่านมาพี่ไม่ได้ทำแบบนี้หรือไง กำจัดคนที่ขวางทางนะ ใครทำให้พี่คิดไม่พอใจ พี่ก็กำจัดมันทิ้ง อย่าคิดว่าคิดดีไม่รู้ว่าพี่ใช้แผนการสกปรกแค่ไหนในการทำให้บริษัทของพี่โตมาได้ขนาดนี้นะ’

‘อ้อ เธอจะบอกว่ารังเกียจวิธีการของฉัน ต่อไปนี้จะไม่รับเงินจากฉันแล้วใช่ไหม’ คณินถามเสียงหยัน

‘พี่คิด! อย่ามาประชดคิดดีนะ’

‘เธอก็เลิกเอาเรื่องไร้สาระนี้มากวนใจฉันเสียที’

‘พี่หาว่าเรื่องของคุณคิดดีเป็นเรื่องไร้สาระหรือ’ คติยาหัวดีเสียงใส่ และอาการนิ่งเงียบไปของคู่สายก็เป็นการบอกได้เป็นอย่างดีว่าเขาคิดเช่นนั้น

‘ได้...พี่จะเอาแบบนี้ใช่ไหมพี่คิด พี่จะไม่ช่วยคิดดีจริงๆ ใช่ไหม’

‘เธอควรขอเรื่องอะไรที่มันสำคัญและมีเหตุผลมากกว่านี้’

‘นี่แหละเรื่องสำคัญในชีวิตคิดดี ทำไมพี่คิดไม่เข้าใจ เรื่องนี้มันเกี่ยวพันกับชีวิตคู่ของคุณคิดดีที่จะยาวไปอีกตลอดชีวิตเลยนะคะ’

คณินกุมขมับที่เริ่มปวดจี๊ดๆ อยากบอกละเอ้อเลี้ยวเกินว่านั่นมันก็เรื่องของแกปะ จะเอาเรื่องผัวเมียทะเลาะกันมาเป็นวาระระดับชาติ

ให้คนอื่นต้องมาตามรับผิดชอบด้วย มันใช่เรื่องใหม่

แล้วคดียากี่ร้ายยาวด้วยตรรกะไร้เหตุผลของเธอซ้ำๆ เหมือนแผ่นเสียงตกร่อง จนเขาทนไม่ไหวจำเป็นต้องรีบปากส่งๆ ไปเพื่อตัดราคาคุณในที่สุด แต่...มันยังไม่หยุดอยู่แค่นั้นสิ เพราะเหมือนเธอจะนัดแนะกับผู้เป็นมารดาไว้ หลังวางสายจากคดียาได้ไม่ทันไร คุณวีณาก็มาหาถึงออฟฟิศเขาพร้อมคำพูดย้ำเดิมซ้ำๆ รวากับทั้งชีวิตมีไฟล์เสียงอยู่แทรกทีเดียวให้เล่นวนไปไม่รู้จบ จนเขาทนไม่ไหวต้องรีบขอตัวออกมาโดยให้เหตุผลว่าจะมาตามหาตัวกุ๊กชกา ดาราที่ฮอตที่สุดในตอนนี้ที่ใครๆ หาตัวกันไม่เจอ แต่ไม่ใช่กับคนอย่างคุณณที่มีหูตากว้างไกล ไม่ว่าใครก็อย่าหมายจะหลบซ่อนตัวจากเขาได้

เขาได้รับเบาะแสว่ายายนางร้ายตัวแสบหนีมาหลบซ่อนตัวอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดชายทะเลที่เป็นทางผ่านไปสู่ภาคใต้ จังหวัดเล็กๆ เงียบสงบ ยังไม่เป็นที่รู้จักจนคนพลุกพล่านเหมือนสถานที่ท่องเที่ยวตามพวกเมืองหลักเมืองรองที่ถูกโฆษณาจนคนเฮลละโลไปกันจนล้นทะเล็ก

เขาใช้การมาตามหาเธอเป็นข้ออ้างหนีมาจากสองแม่ลูกที่ตามราวี่ไม่เลิก แต่หนีเท่าไรก็ไม่พ้นหรอก เพราะข้อความร้องขออย่างเอาแต่ใจยังคงตามมาหลอกหลอนในทุกช่องทาง ยิ่งดีหรรษาที่เขาบอกไว้ว่าจะใช้สมาธิ อย่าโทร. มากวน ไม่งั้นเขาจะไม่จัดการอะไรให้พวกเธอทั้งนั้น นั่นทำให้สายโทรศัพท์ของเขาค่อยเสียบเสียงจากเรื่องกวนใจลงได้

เมื่อเขาตามมาถึงก็พบคนที่หมกตัวอยู่บนโซฟาตัวในสุดในมุมมืดนั้นตลอดบ่ายจนค่ำ เธอสั่งมาร์กักริตาไปสามแก้ว ดราย มาร์ตินี่สอง น้ำแร่ขวดหนึ่ง ชาดาร์จีลิงอีกกา...ผู้หญิงคนนี้สร้างขึ้นมาจากน้ำหรือไงกัน

ดูเหมือนเธอจะเป็นน้ำสีอำพันที่พาให้ผู้คนเมามายหลงไหล...

เธอมาพบปะอย่างลับๆ กับ กำมรงค์ ธงชนะไชย ดูเป็นการแลกเปลี่ยน

เปลี่ยนความลับทางธุรกิจกัน มากกว่าการแลกเปลี่ยนทางกายเพื่อผล
อย่างอื่น ไร้ภาวชากายหรือสายตาเว้าวอนใดๆ ที่ทั้งคู่มีให้กัน นอกจาก
การเจรจาที่ดูมีความเป็นอริอยู่จางๆ

หลังจากเธอ ‘ควัก’ ของในร่องอกให้หมอนั้นไปแล้ว หญิงสาวก็
นั่งไป นิ่งเสียบอยู่ในความมืด ทำตัวไร้ตัวตนราวกับเป็นโซฟาตัวหนึ่ง...

โซฟาที่ไหนหรือที่มีผิวขาวโอโม่เรืองแสงรำไรในเงาสลัวได้แบบ
นี้?

โซฟาประเทศไหนกันล่ะที่มีหน้าออกหน้าใจคับซิดุนนูนสูงขึ้นมา
แม้นอนราบอยู่กับเบาะแบบนี้

โซฟาบ้านใครกันที่...

ความคิดชายหนุ่มต้องหยุดชะงักเมื่อปรายสายตาไปยังตำแหน่ง
‘โซฟาโอโม่คับซิดู’ ตรงมุมห้องแล้วไม่พบโซฟา...ไม่ใช่สิ คนที่อยู่บนโซฟา
ตัวนั้นหายไป

หญิงสาวที่นอนนิ่งอยู่ที่นั่นจนถึงเมื่อครู่นี้หายไป!

ยายตัวแสนนั้นหนีไปแล้ว!

คุณณลูกพรวดขึ้น บรรดาบอดีการ์ดที่ยืนเป็นเงาดำมืดอยู่
ใกล้ๆ ก็พากันขยับตัว

“เป้าหมายหายไป มีใครเห็นบ้างว่าเธอหายไปได้อย่างไร” คุณณ
หันไปปรายสายตาคาดโทษใส่บรรดาบอดีการ์ดที่หลบสายตาเกินรูป
เพราะไม่มีใครทันสังเกตกันเลยจริงๆ ว่าเป้าหมายหายไป จนเจ้าหน้าที่
ทักษิณพวกเขาถึงเพิ่งรู้สึกตัว เป็นการทำงานพลาดอย่างไม่น่าให้อภัย
เลยจริงๆ

“คุณณครับ สืบมาได้แล้วว่านายอำมรงค์นั้น นอกจากเป็น
เจ้าของโรงแรมแล้ว มันยังเป็นตำรวจด้วยครับ” ลูกน้องคนที่ได้รับ
คำสั่งให้ไปสืบเรื่องกลับมารายงานได้พอดี ระวังอารมณ์ที่กำลังปะทุ
เดือดของเจ้าหน้าที่ให้กลายเป็นนิ่งคิดไตร่ตรอง ตาคมของคุณณกวาด

มองไปยังโซฟาที่กุพชกาเคยนั่งอยู่ทีนนั ภาพการพบปะกันระหว่างหญิงสาวกับชายที่เขาสืบรู้แล้วว่าเป็นตำรวจย้อนทวนในความทรงจำ

แม่ดาราช่าวฉวนั้น...ดูท่าจะไม่ได้เป็นแค่ดาราทัวแสบธรรมดาเสียแล้ว

“ตามหาให้เจอ ฉันต้องได้ตัวแม่นั้นมาให้ได้”...ก่อนที่เธอจะโดนใครสอยไปเสียก่อน เพราะรายงานเรื่องที่สองของลูกน้องเขาคือ...มีคนฝูงหนึ่งนับสิบคนกำลังตามหากุพชกาอยู่เหมือนกัน ด้วยท่าทางไม่เป็นมิตรเท่าไรด้วย

แม่นั้น...มีใจทกัก็ร้ายกันแน่นะ

คุณฉนคิดอย่างสงสัย ขณะสั่งงานออกไปให้การค้นหาเป็นไปด้วกับความรอบคอบ รัตกุมยิ่งขึ้น ก่อนกลุ่มคนจะสลายตัวไปจากบริเวณลือบบี้ ทิ้งไว้เพียงแก้วหลายใบตรงที่นั่งของกุพชกา และที่เขี่ยบุหรี่ซึ่งมีบุหรืราคาแพงของคุณฉนสูมกองไว้

2

‘แม่งเฮ้ย!’ หญิงสาวสบถอยู่ในคอ ไม่ออกเสียงให้เสียพาล
ลักษณะ เพื่อใครจะมองอยู่

เพราะถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลาทำให้กฤษภาคุ่นชินกับการเก็บ
อาการ ไม่ปล่อยยกริยาเย่ๆ หลุดออกมาให้ใครเก็บมาเป็นหัวข้อโจมตี
ได้...เธอระวังตัวขนาดนี้แล้วยังไม่วาย...

เธอสัมผัสได้ว่าถูกจ้องมองอยู่นานแล้ว ใครบางคนหรือหลาย
คนกำลังจับตาเธออยู่ ด้วยสายตาประสงคร้าย...อืม...การถูกมองอัน
คืบเคย

ถึงกฤษภาจะคืบเคยจนกลายเป็นเฉยชาไปแล้วกับการอยู่
ท่ามกลางสายตาผู้คน แต่ก็มีช่วงเวลาที่เราอยากเลียงหลบ ไม่ให้ใคร
พบเห็น และถ้าการซ่อนตัวนี้ยังอยู่ในสายตาใครบางคนที่ยังมองไม่
เล็ก เธอจะรู้สึกปลอดภัยได้อย่างไรกัน

หญิงสาวชะโงกตัวออกจากหลังโซฟาที่ซ่อนตัวอยู่ คิดว่าการอยู่ใน
ในมุมอับขนาดนี้จะหนีไปได้โดยไม่มีใครเห็นได้อย่างไรเล่า นอกจากแอบ
มาอยู่หลังโซฟา พอพวกนั้นมองไม่เห็นคนก็คงกระจายกันออกไปค้นหา
กันเองละ

กฤษภาพนมออกจุมกอย่างซุ่มๆ สะบัดเสื้อนอกที่คลุมไหล่ไว้

ออกมาสวมกระชับตัว ขณะสาวทำตรงไปที่ลิฟต์ หญิงสาวก้าวเข้าไป เมื่อหมุนตัวกลับมา เธอก็ต้องหรีตาลง สีหน้าขัดใจเมื่อมองเห็นกลุ่มคนที่เดินเข้ามาในโรงแรม

ชายฉกรรจ์ชุดดำผุ่หนึ่งก้าวเข้ามาในโรงแรมด้วยท่าทางไม่เกรงกลัวใคร มาถึงก็กวาดตามองไปรอบๆ กุพชากาดปุ่มมองประตูลิฟต์ที่ค่อยๆ ปิดลงอย่างใจเย็น ยิ้มเย้ยมุมปากปรากฏเมื่อตัวหัวหน้าพวกมันหันมาทันได้เห็นเธอแวนหนึ่งก่อนประตูโลหะจะปิดสนิทลง ชายชุดดำร่างยักษ์ทำท่าจะถลางวิ่งมาก็ไม่ทันแล้ว ลิฟต์ความเร็วสูงพุ่งขึ้นตามหมายเลขที่กุพชากาดปุ่มชั้นบนสุดของโรงแรม เสียดยที่ตึกที่นี้เสียไปหน่อย มีแค่สิบชั้น ไม่งั้นเธอจะให้พวกมันวิ่งกันไปถึงชั้นที่ยี่สิบหรือสามสิบให้ได้เลยคอยดูสิ

ลิฟต์ของโรงแรมเป็นลิฟต์ความเร็วสูง เมื่อเปิดแล้วก็พุ่งขึ้นรวดเร็ว จนกลุ่มคนที่วิ่งตรงมาเห็นเพียงตัวเลขชั้นสูงสุดที่ถูกกดไว้ มีเสียงสบถก่อนที่หัวหน้ากลุ่มจะสั่งให้ลูกน้องส่วนใหญ่วิ่งขึ้นบันไดตามลิฟต์ไป ลูกน้องอีกส่วนถูกสั่งให้กระจายกันออกไปเฝ้าตามทางออกอื่นๆ

ถือว่าพวกมันเป็นมืออาชีพที่ทำงานรอบคอบที่มหนึ่งทีเดียว แถมยังไม่มี ความกลัวใครอีกต่างหาก เห็นได้จากการผลักดันพนักงานโรงแรมที่พยายามเข้ามาเจรจา ชมชู้อย่างไม่สนใจเลยสักนิดว่าพวกตนกำลังบุกรุกเข้ามาไล่ล่าคนอย่างอุกอาจในสถานที่ของเอกชน

“หาดูว่าแบ็กของคนพวกนี้เป็นใคร” คณิศสั่งสั้น มีเสียงรับคำเบาๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับคืนสู่ความเงียบ ในมุมมืดอีกมุมหนึ่งของโรงแรมขนาดกลาง การชุกชอนตัวและหาหนทางหนีของกุพชกาอยู่ในสายตาของเขาทั้งหมด

ชายหนุ่มประหลาดใจถึงขั้นมีรอยยิ้มเล็กน้อยในดวงตา เมื่อเห็นว่ากุพชกาเล่นกลซ่อนหาแบบไหนกับพวกเขา แถมแม่คุณยังยิ้มเย้ยหยันพวกที่มาตามล่าตัวเองขณะรอประตูลิฟต์ปิดได้อย่างใจเย็นอีก...

ยายตัวร้ายนี่!

ประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้นสิบซึ่งเป็นชั้นบนสุดที่เป็นออฟฟิศและห้องผู้บริหาร กุซชาก้าวาววาวๆ ออกจากลิฟต์ เร่งเท้าเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งขึ้นมาจากบันได กลุ่มคนที่เหน็ดเหนื่อยจากการวิ่งมาราธอนขึ้นมาสิบชั้นหอบหนักเหมือนวัวแก่ๆ ยามพากันถลาไปยังหน้าลิฟต์ซึ่งประตูปิดลงอีกครั้ง พร้อมกับไฟตัวเลขถูกกดไว้หลายชั้นระหว่างกลาง

“แม่งเอ๊ย!” เสียงผู้ชายกลุ่มใหญ่สบถโวยวายสาปแช่งใส่ตัวเลขขั้นที่กำลังไหลลงไปอีกครั้ง ขณะต้องรีบพากันวิ่งลงไปอีกที ทั้งที่ขายังลั่นจากการวิ่งขึ้นมาสิบชั้นยังไม่หายเลย “อย่าให้กูจับตัวได้นะ มึง...!!!”

‘ฝันไปเถอะ’ กุซชากาเบะปากให้พวกหน้าโง่ทั้งหลาย ท่ามกลางความวุ่นวาย หญิงสาวกวาดตาไปยังข้อความที่คุ้ยแซดค้างไว้กับถ้ำมรงค์

Giz : แหม พวกมันหาตัวฉันเจอแล้ว บอกที่ชื่อว่าโรงแรมนายมีห้องลับ หรือมีทางหนีไหนที่ปลอดภัยบ้าง

TAM : มันหาตัวเธอเจอได้ยังไง

Giz : จะไปรู้เธออะ ต้องถามนายมากกว่าว่าพวกมันหาฉันเจอได้ยังไง ข้าวนายรู้เธออะ

TAM : ...

Giz : ส่งคนมาช่วยฉันที เร็วๆ

TAM : ฉันจะบอกคนของโรงแรมให้

Giz : บอกว่าอะร้าย เด็กๆ ของนายโดนไอ้พวกนั้นขู่จนกลัวหงอไปหมดแล้ว

TAM : ใจเย็นๆ

Giz : ใจเย็นให้โดนจับไปเชือดเธออะ

TAM : เดี่ยวฉันคิดหาวิธีก่อน

Giz : โอ๊ย ไอ้แถม ไอ้คนเฮงชวยเอ๊ย! ถ้าฉันโดนจับได้นะ ฉันจะ
แฉนายให้หมดเลย

Giz : จะไลพีสดให้คนทั้งประเทศรู้กันหมดเลยดีไหม

Giz : ถ้าฉันต้องเจ็บตัวหรือตายนะ สาบานได้เลยว่าคนทั้งตระกูล
นายรวมถึงลูกพี่นายทุกระดับมันต้องฉิบหายไปพร้อมกัน แม้กับยานาย
ยังไม่รู้เรื่องผู้หญิงคนนั้นไซ้ใหม่

TAM : โว้ย! เออๆๆ จะไปช่วยเดี๋ยวนี้แล้ว อย่าเพิ่งตาย

Giz : ฉันจะไม่ยอมตายก่อนได้แน่นอน

ข้อความติดต่อกันนั้นยังถูกส่งอีกหลายข้อความ กุพชกาส่ง
ข้อความร้ายกาจถี่รัวเร่งเร็ว เป็นการขอความช่วยเหลือที่...ดูเหมือนจะ
ได้ผลมากกว่าการอ่อนวอนขอกันละนะ

ในระหว่างที่กุพชกาพูดคุยอย่างเคร่งเครียดปนขมขู่กับอำมรงค์
ฝ่ายที่ตามล่าเธอก็กำลังเคร่งเครียดอยู่เช่นกัน ซาติ หัวหน้าชายฉกรรจ์
เหล่านั้นเป็นชายร่างสูงใหญ่ ใบหน้าสีเหลืองเค้าน้ำดู ดวงตาสีสนิม
ที่ทอประกายวาวโรจน์จนบรรดาลูกน้องต้องก้มหลบสายตากันแทบไม่
กล้าเงยหน้า พวกเขาอยู่น้ำลิตต์ตัวที่กุพชกาโดยสารมาจากชั้นล่าง
หลังจากวิ่งตามไปถึงชั้นบนสุดแล้ว พวกเขาติดตามมาหยุดลิตต์ไว้ได้ที่
ชั้นห้า เพียงแต่...ห้องโดยสารสีเหลืองเล็กๆ ตรงหน้าที่ถูกกดยุคล็อก
ไว้กลับว่างเปล่า ไร้เงาของคนที่พวกเขาตามหา

“พวกมึงตามมันอีท่าไหน ทำไมมันถึงหายไป” ซาติตะโกนสั่ง
โถงน้ำลิตต์ ลูกน้องห้าคนพากันตัวสั่นงันงกไปหมด

“ตะ...แต่เราก็ตามไม่ให้คลาดสายตาเลยนะครับพี่ซาติ ไม่มีทาง
ที่มันจะหนีไปทางไหนได้แน่” วิทย์ลูกน้องร่างผอมสูงเอ่ยเสียงสั่นแล้ว
ก็ถูกฝ่ามือแข็งๆ ของลูกพี่ตบเข้าเต็มบ้องหูเสียงดังสนั่น

“ถ้ามันหนีไม่ได้ มึงก็ต้องมีตัวมันมาให้กูแล้วใหม่ ไม่ใช่ลิตต์

เปล่าๆ แบบนี้” ซาติเค้นค้ำ น้ำเสียงดูเดือด

“ตะ...แต่เราก็ ตะ...ตามมันมาติดๆ เลยนะครับพี่ซาติ ไม่เห็นว่า มันหลุดออกจากลิฟต์ไปที่ไหนได้เลยครับ” นัฐ ลูกน้องอีกคนท้วงขึ้น เสียงอ่อย

ตะ...ถ้าไม่นับตอนที่พวกเขา กำลังเหนื่อยหอบเป็นหมาหอบแดด อยู่ตรงบันไดชั้นเก้าจวนขาล้าก้าวเข้าไปหลายก้าวกว่าจะขึ้นไปถึงชั้นสิบ พอพวกเขาไหล่พ้นจากช่องบันไดออกมาก็เจอลิฟต์กำลังปิดพอดี เลข ไฟที่ขึ้นอยู่ก็บ่งบอกว่าย่ายตัวเสบนั่นน่าจะอยู่ในลิฟต์ที่กำลังลง เล่น เกมหนีขึ้นลงกับพวกเขาอยู่

แต่พอพวกเขาตามลงมาจนหยุดลิฟต์ไว้ได้ กลับไม่เจอคนเสีย นี้ ไม่รู้นั่งตัวเสบนั่นแอบหนีออกไประหว่างชั้นที่กอดมั่วๆ ไว้ชั้นไหน

ซาติขมวดคิ้ว หรีตาคุ่นคิด เขาก้าวเข้าไปในลิฟต์โดยสารที่ว่างเปล่า ก่อนจะกวาดตาสำรวจพบพิรุณบางอย่าง...ฝ้าเพดานของลิฟต์มัน เฝยออยู่!

“ถ้าพวกมึงว่าจันมันก็คงหนีไปได้จริงๆ” ซาติเอ่ยขึ้นขณะ กระซอกคอเสื้อลูกน้องคนหนึ่งเข้ามาในลิฟต์ด้วย ก่อนพยักพยเหตุให้อีก ฝ่ายเงยขึ้นมองเพดานลิฟต์ที่เฝยออยู่ เมื่อสังเกตดูดีๆ ยังพบว่าม็ร่อง รอยคล้ายเสื้อแพรลมออยู่หน้ายหนึ่งด้วยซ้ำ

ระหว่างที่ซาติพูดอะไรเรื่อยเปื่อยไปอีกสองสามประโยค ลูกน้อง ของเขาก็พากันเข้าไปในลิฟต์ สองคนซี่คอต่อตัวกันจนได้ระยะจึง กระแทกเปิดฝ้าเพดานลิฟต์ออก ขณะที่คนอื่นตั้งท่าเตรียมพร้อมจะ ตะครุบตัวคนเต็มที

“จับมัน!” ซาติสั่งเสียงดุดันเข้มขัน แกวตาทึ่ยมกร็ยมอย่างจะ ไม่ยอมให้เหยื่อหลุดรอดมือไปได้

เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเขาแล้ว...อย่าหวังว่ามันจะรอดไปได้
เลย

เสียงแหลมกรีดร้องดังก้อง ก่อนสลับเป็นถ้อยคำหยาบ

คายอย่างไม่หวังอารมณ์เหวี่ยงสักนิด

กฤษภาสบลเสียงดังอย่างไม่กลัวว่าจะมีใครมาได้ยิน

ใครจะมาได้ยิน... ในเมื่อห้องบันไดหนีไฟนอกอาคารนี้ มีเธอเพียงคนเดียวเท่านั้นที่กำลังป็นอยู่!

มันเป็นทางหนีไฟฉุกเฉินที่เจ้าของโรงแรมใช้เป็นทางลับ... ลับแค่ไหนก็ขนาดที่ว่าทางออกจากอาคารมาที่ทางหนีไฟนี้มันอยู่ในห้องทำงานของธำมรงค์บนยอดตึกชั้นลิฟต์นั้นไงล่ะ มีทางออกเดียวเท่านั้น และไม่รู้ว่าเป็นเพราะไม่อยากให้ใครได้ใช้ หรือว่าต้องการประหยัคงบประมาณก่อสร้าง มันถึงเป็นทางหนีไฟที่ทำจากโครงเหล็กสุดก้องแก๊งที่ดูหมิ่นเหม่อันตรายไปทุกอย่างก๊าว บันไดก็เป็นชั้นแคบๆ ทำเธอเหยียบพลาดไปหลายครั้งแล้ว จนสันสูงของรองเท้า จิมมี ชู ของเธอหักแหกไม่เหลือดี... ที่จริงมันก็หักไปที่หนึ่งแล้วละตอนที่อยู่ในลิฟต์

ใช่! ตอนที่เธอกระโดดตบเพดานลิฟต์อยู่นั่นละ!

โชคดีที่เพดานลิฟต์ไม่สูงมากนัก สำหรับส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ของกฤษภาบวกกับสันสูงส้นนิ้วของจิมมี ชู เข้าไปแล้ว นับว่ายังไม่ต้องเอี๊ยมอย่างลำบากลำบากมากนัก เธอดันจนฝ่าเพดานเผยออกเป็นช่อง ก่อนจะถอดเสื้อคลุมออกแล้วยัดขึ้นไป ให้ยังเหลือชายเสื้อแพรลมออกมานิดหน่อย หญิงสาวดันฝ่าให้ปิดกลับแบบแฉ่มๆ ไว้ชนิดๆ

คงล่อสายตาให้เฝ้าพวกหน้าโง่งนั่นหลงกลอยู่กับเสื้อสูทเธอได้พักหนึ่งละ

รอยยิ้มร้ายกาจปรากฏบนใบหน้าสวย ก่อนจะกลายเป็นเสียงหวีดแหลมเมื่อก๊าวพลาดเกือบหน้าทิ่มไถลลงไปอีกครั้ง

เสียงสบลก่นด่าธำมรงค์ดังลั่นในช่องบันไดหนีไฟที่เป็นโครงเหล็กโปรงๆ สลับกับเสียงจามและสูดจุมุกพืดพืด แน่ละ เธอสละเสื้อ

นอกเป็นตัวตายตัวแทนไปแล้ว ช่วงบนเธอจึงเหลือเพียงเสื่อกล้ำมรด
ตัวแนบเนื้อตัวเดียว เมื่อมาเจอกับอากาศตอนดึกๆ ลมพัดแรงข้างตัว
อาคาร ความหนาวก็เสียดแทงจนอาการหวัดชักจะถามหา

เมื่อปิ่นลงมาสูดทางเธอก็พบปัญหาอีกอย่าง

“ไอ้เฮอร์เธม แกจะงกถึงไหน ต่อบันไดลงไปให้อีกนิดหนึ่งก็ได้
เธออะ” กุพชกาสบถดูเดือดเมื่อทางหนีไฟมาลิ้นสุดลงโดยยังมีระยะห่าง
จากพื้นเกือบสามเมตร “คอยดูนะ ฉันจะแจ้งให้คนมาตรวจสอบอาคาร
นี้ให้มันโดนฟ้องเรื่องทางหนีไฟไม่ได้มาตรฐานให้ได้เลย แม่่ง...”

ปากพร่ำบ่นแข่งชักไป ขณะที่หาทางไปด้วย ระยะห่างขนาดนี้
ไม่มีทางจะกระโดดลงไปได้แน่ อย่างน้อยต้องมีขาเพลง ถลกอก ถ้าหนัก
ก็คงมีแข้งขาหัก แล้วจะหนีต่ออย่างไรเล่า

มีแต่ต้องย่นระยะลงอีกหน่อย กุพชกาค่อยๆ หย่อนตัวลงโดย
มือจับราวเหล็กบันไดขั้นสุดท้ายเอาไว้ โหนตัวลงไปก่อน ระยะก็น่าจะ
เหลือสักเมตรกว่าๆ อย่างมากก็สองเมตรห้า ยังมีโอกาสรอดละน่า ต้อง
หัดขยับตัวดีๆ ไซ้ใหม่ เพื่อรับแรงกระแทกตอนถึงพื้น

หญิงสาวสบถออกมาอีกทีเมื่อมือลื่นเกือบหลุดจนต้องตะกาย
คว้าที่จับไว้ การดิ้นรนนั้นทำให้รองเท้าเจ้ากรรมดันหลุดไปข้างหนึ่ง

“จิมมี ชู ลูกแม่!” เสียงร้องด้วยหัวใจแหลกสลายของมารดาที่
สูญเสียลูกชาย...เอ๊ย แค็กๆ...เอ๋ม...ดารานางร้ายที่สูญเสียรองเท้าคู่
โปรดไป

ตกตึกตายเสียแล้ว...รองเท้าคู่โปรด

‘ช่างมัน! เดี่ยวลงไปได้ค่อยไปเก็บเขาก็ได้วะ’

คนคิดปลอมใจตัวเองขณะโหนห้อยต้องแต่งอยู่กับราวเหล็กสุด
บันไดหนีไฟ ด้วยท่าทางที่...เหล่าแอนตี้แฟนคงสะใจพิลึกถ้าได้มาเห็น
สภาพน่าอเนจอนาถของนางร้ายในดวงใจที่แสนเกลียดแบบนี้ละ

โอ้...เธอเป็นเพียงผู้หญิงสวย แสนอ่อนหวาน อ่อนโยนคนหนึ่งที่

ถูกบังคับให้ต้องรับบทนางร้ายเท่านั้นนะ ไม่ใช่ดาราสายลุยที่ชอบเล่นกีฬาเอกซ์ตรีมหรือออกกำลังกายหนักๆ จนหน้าท้องมีซิกซ์แพ็กแน่นแข็งปั๊กพวกนั้นเสียหน่อย อีกทั้งยังไม่ใช่ดาราสายบุญที่ไปเทรนการต่อสู้แบบสตันต์มา จะไปมีปัญญาไหนมาแสดงบทบาทผืนแบบนี้

แถม...ข้างล่างก็เป็นพื้นคอนกรีตเปลือยล้วนๆ ไม่มีเบาะรอง ไม่ใช่พื้นปูลอมสำหรับการถ่ายทำ ที่ถูกรองไว้ให้ซับแรงกระแทก...ตกลงไปไม่รู้ลูกผีหรือลูกคนกันละงานนี้

กฤษภาสุดหายใจลึก หลังตาดั้งสติทำใจที่จะทิ้งตัวลงรับแรงกระแทก แต่ยังไม่ทันทำใจที่จะปล่อยมือทิ้งตัวลงมาเลย อยู่ๆ เธอก็รู้สึกว่่าข้อเท้าถูกกระชาก กฤษภาหวีดร้องในขณะที่มือทั้งคู่ก็หมดแรงจะเกาะยึด หลุดออกจากกราวเหล็กตามแรงกระชากนั้น ร่างของเธอร่วงลงมาอย่างไร้ทิศทาง ไร้การเตรียมตัวใดๆ

“แม่ตกหกแหก!”

แต่ยังอุตุส่าห้ไม่ลืมอุทานออกมาอย่างไม่ตกหล่น

ถ้าหากหล่อนหล่นลงมาตายเสียเดี๋ยวนั้น นั่นคงกลายเป็นคำพูดก่อนตาย ภพภูมิถัดไปที่เธอจะไปเยือนคงหนีไม่พ้นตงๆ อะไรวี่ละเนอะ

กฤษภาหลังต่าปี เตรียมตัวเตรียมใจรับแรงกระแทกกับพื้นแข็งๆ ที่คงทำให้เธอเจ็บ...

หญิงสาวรู้สึกถึงการตก การกระทบกระแทก แต่...ไม่ยักเจ็บอย่างที่คิด

อืม...พื้นที่นี่ออกจะ...ใกล้กว่าที่คิด ไม่แข็งเป็กแล้ว...ที่จริงออกจะนุ่มนวล หยุนๆ...แถมยังอบอุ่นน้อยๆ เสียด้วยซ้ำ

กฤษภาหยีตาขึ้นมามองนิดหนึ่ง ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อพบใบหน้าหนึ่งลอยอยู่ใกล้หน้า หญิงสาวผงะหนึ แต่แล้วก็พบว่าเธอถอยไปไหนไม่ได้ พื้นที่นี่เธอตกลงมาไม่ใช่คอนกรีตแข็งๆ ที่ยังห่างไปเป็นเมตร แต่

กลายเป็นอ้อมแขนของผู้ชายคนหนึ่ง

ดวงหน้าคมเข้มได้รูปของชายหนุ่มที่คุ้นสายตาดูแทบไม่ต้องเสียเวลาคิดเลย

“คุณ...คุณคณิน” กุพชกาเอ่ยชื่อเขาออกมาเสียงสั้น
ชื่อที่เจเนใจ ใบหน้าที่คุ้นเคย ในฐานะผู้อำนวยการสร้างใหญ่ที่ลงทุนในหลายช่องทาง ใครบ้างในวงการที่จะไม่รู้จักเขา เรียกว่าเขาเป็นผู้มีอิทธิพลสูงอันดับต้นๆ ในวงการบันเทิงไทยก็ว่าได้

“กุพชกา” คณินทักเสียงหนัก สีหน้าไร้อารมณ์ แต่ดวงตาคมหรือลง เปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้น

“อะ...เอ่อ...” กุพชกาอีกอัก เหลือบตาลอกแล่งไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง โชคดีดีที่ไม่เห็นพวกกลุ่มคนที่ตามล่าเธอ แต่...ก็...ก็ไม่ได้ดีมากนักนั่น ไม่นั่นคงไม่...ไม่ตกลงมาอยู่ในสภาพนี้หรอก “ชะ...ชอกี้ช ยะ...ยื่นเองได้ไหมคะ”

กุพชกาตัดสินใจขอร้องเขาด้านๆ ไปเลย หลังจากไต่รถรองเร็วๆ รอบหนึ่ง แล้วก็สรุปได้ว่าต้องรีบพาตัวเองให้พ้นจากสภาพนี้ให้ได้ก่อน

คณินยกไหล่ ก่อนจะวางหญิงสาวลงอย่างง่ายดาย กุพชกาหงนกลับขึ้นไปมองจุดที่ตัวเองตกลงมา ก็ต้องแอบเสียวอยู่เมื่อพบว่ามันดูสูงกว่าที่คิดเสียอีก นี่ถ้าไม่ได้...สายตาสาวหญิงสาวไล่ลงมาอย่างกว้างใหญ่ คณินเป็นคนตัวใหญ่มาก สูงเกินหนึ่งร้อยเก้าสิบเซ็นต์ไปแล้วแน่ๆ เพราะเธอที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ยังต้องแหงนมองเขา หญิงสาวร่างสมส่วนที่เคยคิดว่าตัวเองตัวใหญ่พอจะตบตีกับคนอื่นได้อย่างไม่เสียเปรียบ กลายเป็นตัวเล็กบางไปเลยเมื่อมายืนเทียบกับคนตัวใหญ่ออย่างเขา

“คะ...คุณคณินมาอยู่ที่นี่ได้...เอิ่ม...ยังงั้นคะ” กุพชกาถามแล้วก็อีกอักเสียเองเมื่อคาดเดาคำตอบได้อยู่ เขาจะมาอยู่ที่นี่พอดีบพอดีได้

อย่างไรละ ถ้าไม่ใช่...ตามหาตัวเธอ เพราะเรื่องข่าวฉาวที่มีกับสามีของน้องสาวเขาอะสิ

“เธอเชื่อเรื่องนี่เสียปะจระเข้ใหม่ละ” คณินถามเสียงหึ้มมคั่วตันแขนเธอไว้ขณะหญิงสาวทำท่าผงะถอยหนี “เธอมีทางเลือกไม่มากหรอกนะ ถ้าไม่ไปด้วยกัน ฉันก็จะจับเธอโยนไปให้พวกที่มันตามล่าตัวเธออยู่ เลือกเอาสักทางแล้วกันว่าอยากถูกใครจับตัว”

“อะ...เอ่อ” กุพชากากลอกตาทำท่าคิดหนัก เมื่อขยับตัวก็เพิ่งรู้ว่าเท้าข้างหนึ่งว่างเปล่าไม่ได้สวมรองเท้าเพราะมันหลุดหายตอนที่ปีนบันไดหนีไฟอยู่ หญิงสาวก้มลงมองเท้าตัวเองก่อนจะรีบบอก “ฉัน... รองเท้าฉันหลุด ฉันต้องหา...”

คนกวาดสายตาไปรอบๆ ต้องชะงัก เพราะคณินยื่นรองเท้าในมือให้

กุพชากำปากค้าง รับมาถือไว้อย่างมีนัยๆ สงสัยอยู่น้อยๆ ว่าเขาเก็บได้ ได้อย่างไร

หวังว่า...หวังว่ามันคงไม่ได้ตกใส่หัวเขาหรอกนะ!

หญิงสาวสวมรองเท้าพลาดคิดอย่างแหยงๆ ไปด้วย สังเกตสีหน้าบูดบึ้งของเขาแล้วก็รู้สึกว้าว้อสันนิษฐานนั้น...น่าจะเป็นไปได้แหงเลยทีเดียว ไม่งั้นเขาคงไม่ทำหน้าที่เหมือนอยากฆ่าคนแบบนี้หรอก

“ตะ...เดี่ยวคะคุณคิน” กุพชการีบทิ้งเมื่อสวมรองเท้าเสร็จแล้วก็ถูกลากแขนแทบเป็นกระซากให้เดินตามเขาไป หญิงสาวก้าวเท้าได้สองสามก้าวก็สะดุดเซแทบถลาลงไปกองกับพื้นเพราะสันรองเท้าที่อ่อนแ่งนจากการถูกใช้งานสมบุกสมบันเกินสมรรถนะ ในที่สุดก็ทนไม่ไหว สันรองเท้าหักสะบั้นลงจนเธอเสียหลัก และคงล้มพาดพื้นไปแล้ว ถ้าคนที่ก้าวยาวๆ นำไปจะไม่หันมาคิดว่าตัวเธอไว้ได้

“ระ...รองเท้าก็ชมันพังคะ” กุพชกาบอกกับคนที่ส่งสายตาดูๆ มาให้

มีเสียงถอนใจหนักๆ ก่อนเอวเล็กจะถูกรวบ แล้ว...ร่างบางก็ปลิว
หรือขึ้น

กฤษณาอ้าปากค้าง ตาค้างไปนานหลายวินาที กว่าสมองจะ
ประมวลผลได้ว่า...เขาจับตัวเธอยกขึ้นพาดไหล่ก่อนก้าวยาวๆ เดินดุ่ม
ไปยังรถตู้ที่ติดเครื่องรออยู่ไม่ไกลนัก

“ถ้าเธอร้องโวยวายอะไรออกมาละ ฉันจะจับเธอโยนไปให้พวก
นักเลงฝูงนั้นมันเอาตัวไปให้หมดๆ เรื่องไป” เสียงหัวเราะข่มขู่ ทำเอา
คนที่อ้าปากเตรียมร้องประท้วงหุบปากแทบไม่ทัน

กฤษณาตัวแข็งอยู่บนไหล่กว้าง ทำอะไรไม่ถูก ถูกยึดตัวเข้าไปใน
รถตู้โดยมีคนตัวโตก้าวตามเข้ามานั่งข้างๆ

ประตูอัตโนมัติของรถตู้ปิดลงอย่างไร้เสียง แล้วพาหนะของ
คณิกก็เร่งเครื่องออกไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว

คำคืนอันรุนแรงก็ตัดจบลงเพียงเท่านั้นเอง...

...

เดี๋ยวลี! มันจะจบได้ไง

กฤษณายังไม่รู้ชะตากรรมตัวเองเลยนะ การที่นักแสดงดาว...เอ๊ย
สาวคนหนึ่งถูกจับตัวมาโดยผู้อำนวยการสร้างที่ดุและโหดที่สุดใน
วงการนี้มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะยะ

ปกติคณิกเป็นคนที่อยู่แล้ว หน้าหนังขริมจริงจัง ตาคมดู ทั้ง
ร่างเปล่งรังสีดุคั่นออกมา

ว่ากันว่า เขาเป็นคนที่หงุดหงิด เจ้าอารมณ์ และเด็ดขาดเป็น
ที่สุด

และยังว่ากันอีกว่า...ใครที่ทำให้เขาไม่ชอบหน้า เขาก็ดับอนาคต
ในเส้นทางบันเทิงของคนนั้นได้อย่างไม่ปราณีเลย

และอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ล้วนแต่ดูและโหดร้ายทั้งนั้น

ส่วนทำไม่ถึงเป็นเรื่องที่เขาว่ามานะเหรอ ก็เพราะเขาเป็นบอส

ใหญ่ที่ไม่ค่อยปรากฏตัวนะสิ

ด้วยความเป็นนักธุรกิจใหญ่ เขาก็มีลูกน้องมากมายมาทำงาน แทนอีกต่อหนึ่ง บรรดาผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่อง ธุรกิจการอำนวยความสะดวกการจัดการเรื่องต่างๆ แทนตัวเจ้านาย แล้วค่อย รายงานขึ้นไปให้เขาทราบอีกครั้ง แต่เรื่องสำคัญๆ ล้วนแต่ต้องผ่านการ ตัดสินใจจากคณินทั้งหมดทั้งนั้น

ดังนั้น แม้เจ้าตัวจะไม่ค่อยได้ปรากฏตัวให้ใครพบได้ง่ายๆ แต่ ทุกคนรู้ โลกก็รู้กันหมดแหละ ว่าเขาคือผู้มีอำนาจสูงสุดที่ทุกคนต้องเกาะ ขาไว้ให้แน่น อย่าได้ไปทำอะไรขัดใจเขาเด็ดขาดเลยเชียวนะ

และ...ใช่...กุพชกาพยักหน้ายอมรับกับตัวเองอย่างหดหู่นะ

เธอนี่ละ...ที่สร้างเรื่องขัดใจเขาบ้างบ่อยๆ ทั้งๆ ที่เป็นแค่นางร้าย ที่ไม่ได้ถูกจัดเกรดให้เทียบใกล้นางเอกดังๆ เลยด้วยซ้ำ ยังบังอาจมา สร้างเรื่องวุ่นวายให้เขาต้องตามมาลากตัวเธอถึงที่แบบนี้...อนาคตเธอ จะเป็นไงคงไม่ต้องสืบแล้วละ

คุณคินคะ...นางร้าย...ขอลาตาย ได้ไหมคะ...นะคะ...นะคะ...

นะคะ

3

ครึ่งชั่วโมงต่อมา รถก็มาจอดลงที่บ้านพักริมทะเลแห่งหนึ่ง ทางเข้าเป็นรีสอร์ท มีอาคารหลังใหญ่และบ้านพักหลังเล็กๆ กระจายอยู่ในพื้นที่ ส่วนที่กุพชกาถูกพาเข้ามาคือบ้านหลังใหญ่สีขาว อยู่ลึกสุดในบริเวณที่ชายหาดหน้าบ้านสวยที่สุด มีรั้วรอบขอบชิด บ่งบอกว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่คนนอกไม่มีสิทธิ์เข้ามาได้

เอาละสิ พื้นที่ส่วนตัว ติดทะเล...มีสิทธิ์ที่นางร้ายตัวน้อยๆ จะ ถูกลอยคอออกอ่าวไทยอยู่ไม่น้อยเลยนะฮือ

กุพชกาถูกพาลงจากรถ ก้าวเท้าอย่างทุลักทุเลเล็กน้อยเพราะ เดินเท้าเปล่า รองเท้าคู่เพิ่งถูกถอดออกมาหิ้วไว้ โดยมีสายตาคู่คมดุของ คณิณปรายมองมาด้วยสีหน้าไม่พอใจ

เออ...โอเคแหละ ก็แค่...ความเกลียดชัง คูนแล้ว ใครๆ ก็เกลียดฉันกันทั้งนั้น เพิ่มคุณมาอีกคนก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลยปะ

หญิงสาวคิดอย่างไม่เอีหระ ขณะวางท่าสุ่มเดินตามเขาเข้าไป ในตัวบ้านทั้งๆ ที่หัวใจเต้นแรงกระหน่ำด้วยความหวาดกลัว

บ้านหลังใหญ่มีห้องโถงกว้างเพดานสูง ผืนผ้าหนึ่งสีตาราจ เป็นกำแพงกระจกเปิดเปลือยทิวทัศน์ท้องทะเลกว้าง คำคืนทำให้ไม่ค่อยเห็นอะไรนักนอกจากพรายฟองขาวของคลื่นที่ซัดหาดอยู่รำไร

และห่างออกไปคือแสงสว่างริบหรี่ของเรือ...คงเป็นแสงจากเรือประมง
ช่างริบหรี่เหมือนความหวังในชีวิตเธอจริงๆ

คุณณถอดเลื่อนนอกออก โยนพาดไว้กับโซฟาขณะเดินลึกเข้าไป
ในบ้าน ตรงไปที่บาร์เครื่องดื่ม เปิดตู้เย็นออกมารินน้ำเย็นให้ตัวเองแก้ว
หนึ่ง ชายหนุ่มขมวดคิ้วมองร่างเพรียวบางระหงของหญิงสาวที่อยู่
ในชุดรัดรูป เสื้ออกล้ามสีดำขับเน้นผิวขาวและหน้าอกกลมๆ คับซีให้ดันล้น
นูนตั้งขึ้นปะทะสายตา แล้วยังกางเกงยีนสกีนีฟิตเปรี๊ยะแนบตัวเผย
ให้เห็นเอวคอด สะโพกผาย ท่อนขาเรียวยาว และเท้า...เท้าเปล่าที่มี
เล็บเท้าทาสีแดงสด เท้าขาวๆ เป็อนฝุ่นเล็กน้อยระหว่างที่เดินลงจาก
รถมาที่นี่

ชายหนุ่มขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม เขาสูดลมหายใจลึกอย่างข่มใจ
ก่อนหันไปสั่งคนให้หารองเท้าแตะสำหรับเดินในบ้านมาให้หญิงสาว
สวม ก่อนจะทำบ้านเลอะมากไปกว่านี้!

“จะถือไว้ทำไมกัน รองเท้านั้น ให้คนเอาไปทิ้งได้แล้ว” คุณณถั่ง
อย่างรำคาญใจเมื่อหญิงสาวยังคงถือรองเท้าคู่เงินของเธอไว้ไม่ยอม
ปล่อย

“ไม่ ฉันจะเอากลับไปซ่อม” ะ...ถ้ารอดกลับไปได้นะนะ กุพชกา
ต่อคำในใจ ใจดวงที่กำลังสั่นไหวเต้นรัวกับสายตาขุนขวางที่เขามอง
มา

คุณณสีหน้าบูดขี้ จนนไม่อาจจะขมวดขึงมากไปกว่านี้ได้อีก
คล้าย...ไม่มีสิ่งไหนในโลกนี้แล้วที่ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นมาได้
ประกายวาววับในดวงตาคมดูคุณั้นบ่งบอกว่าขึ้นใครกล้าขัดใจเขา
รับรองได้เลยว่าศพไม่สวยแน่

“อีกเดือนอาจไม่ต้องใช้แล้วก็ได้นะ” คุณณเอ่ยเสียงขุ่น
ดูเหมือนยายนางร้ายตัวดีจะรับรู้สถานการณ์ได้เป็นอย่างดี เธอ
รีบยื่นรองเท้าให้ลูกน้องของคุณณที่เข้ามารับไปอย่างรู้ฐาน แต่ยังคง

ตามไปตาละห้อย

กฤษณาแอบไว้อาลัยให้แกจิมมี ฐู ที่ชาตินี้คงจะไม่ได้เจอกันแล้ว
จ้อ...น่อนนน

หญิงสาวมีเวลาอาลัยได้ไม่กี่วินาทีเท่านั้น เธอก็ถูกจับคางหมุน
หน้ากลับมา บังคับให้ต้องสบสายตาคู่ดูดั้นที่จ้องมองอย่างมาดร้าย

อา...ใช่เลย สายตานี้ละที่จับจ้องเธอในล็อบบี้โรงแรม

“ช่างห้าวรองเท่าเวรตะไลนั่นเถอะ เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

“คะ คุณก็คุยคะ” กฤษณาปรับคำสงบเสียม เธอเป็นคนรู้อยู่เสมอ
ละ...ถ้าไม่โมโหจนลืมหิวปรี๊ดแตกอะ

คุณณหรือตามองคนตรงหน้า ดวงหน้าสวยเฉียวนั้นพยายาม
แสดงความสงบเสียมเชื้อฟุ้งออกมาสุดฤทธิ์ สมกับเป็นนักแสดง บท
แบบไหนเธอก็แสดงมันออกมาได้ ตอนนี่คงกำลังเล่นบทนางร้ายสิ้น
ฤทธิ์อยู่สินะ หี!

“เรื่องของเธอกับนายปรีศน์” คุณณเริ่มด้วยเสียงดูเข้ม “ชาวฉาว
พวกนั้น”

“มันไม่เป็นความจริงคะ” กฤษณาบอกรวดเร็ว และรีบอธิบายต่อ
เมื่อเห็นเขาเลิกคิ้วด้วยสีหน้าไม่เห็นด้วย “ฉันเพิ่งเคยเจอเขาเมื่อวานนี้
เป็นครั้งแรกคะ”

“เพิ่งเจอกันครั้งแรกเธอก็เป็นอะไรกับเขาแล้ว?” คุณณถามกลับ
มาเสียงหยัน

“ไม่ใช่คะ” ้วย! หญิงสาวรีบตอบแทบเป็นตะโกนใส่คนกล่าว
หา “ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเขาเลย”

“แค่คนคุย?”

คนคุย! นี่เขาจะให้เธอยอมรับว่าเป็นนางตัวร้ายเหมือนในข่าวให้
ได้เลยใช่ไหมเนี่ย

กฤษณาสูดลมหายใจลึก พยายามข่มใจไม่ให้ปรี๊ดแตกใส่คนที่

ทำเสียงดูถูกใส่เธอไม่เลิก “รู้ว่าพูดไปคุณก็คงไม่เชื่อหรอก แต่เมื่อคืนนี้นะ ที่ฉันคุยกับเขามีแค่... ‘สวัสดิ์’ ‘ดูเหมือนจะมีการเข้าใจผิด’ กับ ‘ลาก่อน’ สามคำนี้เท่านั้นแหละ”

“อ้อ...มีอีกคำหนึ่ง ‘ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่ายายวีย่าอยู่ที่ไหน’ มีแค่นี้แหละ ที่ฉันพูดคุยกับเขานะ”

“วีย่า” คณิณขมวดคิ้ว หรีตอย่างจับผิดเมื่อได้ยินชื่อตัวละครใหม่ “วีย่า...วรรณวิษณวนะนะ”

“ฮือ” กุพชกาพยักหน้าหงิกๆ สีหน้าแสดงความบริสุทธิ์ใจออกมาเต็มที่ แม้จะได้รับสายตาไม่เชื่อถือเลยสักนิดตอบกลับมาก

“เรื่องไหน...” คณิณถามขึ้น

“หา”

“พลอตนี่เอามาจากละครเรื่องไหนที่เธอเคยเล่น พลอตนางร้ายป้ายสีนางเอกแบบนี้ล่ะ” คณิณเอนหลังฟังแก้อัสตูลหน้าเคาน์เตอร์บาร์เครื่องดื่ม มองเธอด้วยสายตาเย็นชา สีหน้าหยันเยาะเหมือนกำลังบอกว่า เธอมีปัญญาแสดงละครอะไรออกมาก็เอาเลย เขาไม่เชื่อถือสักนิด

กุพชกาอึ้งไปสักสองสามวินาที ก่อนจะยักไหล่ด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ ไม่แฉแสด...การถูกเหยียดหยัน ไม่ได้รับการเชื่อถือ รวมไปถึงการถูกใส่ร้ายป้ายสีต่างๆ นานานั้นไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับคนอย่างเธอ แม้จะไม่มีทางคืนชิน แต่ก็ชำนาญพอจะรับมือกับมันได้อย่างไม่ลำบากนัก

“เอาละ ถ้าฉัน...ต่อไปนี่ก็ถือเสียว่าคุณลองฟังละครวิทยุแนะนำสักเรื่องเล่นๆ ก็ได้ล่ะ” กุพชกาเอ่ยอย่างไม่แฉแสด ริมฝีปากอิมมิดเบ้สีหน้าเจ้าอารมณ์ “เรื่องมันเป็นนี้...คือยายนางเอกอักษรย่อวอนนะ นางแอบไปแช่กับผู้ชายชาวบ้านเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ ตอนที่ฉันรู้คือตอนที่เรื่องมันน่าจะแดงขึ้นมาแล้ว คงมีคนตามสืบจนได้เรื่องอะไรแหละ ดังนั้น

นั่งนั้น...เอียนนางเอกวอนนั้นเลยต้องหาทางเบี่ยงประเด็น”

“นางเอกวอนเบี่ยงประเด็นโดยนัดเธอกินข้าวกับตัวชาวบ้านจนเป็นข่าวเนี่ยนะ” คณินเลิกคิ้ว สีหน้าไม่ได้มีความเชื่อถือสักนิด

“ฉันไปกินข้าวกับแม่ยะ” กุพชกาบอกรอย่างโมโห

“ตัวละครใหม่เรอะ แม่เธอมาจากไหนอีกล่ะ” คณินเลิกคิ้ว สีหน้ายังไม่คลายรอยยิ้มเสียดสี

“เอาเป็นว่า แม่ฉันที่ร้อยวันพันปีไม่เคยจะอยากกินข้าวด้วยกันอยู่ๆ ก็ชวนฉันไปกินข้าวที่ร้านหรูขึ้นมา” กุพชกาข่มอารมณ์ เรียบเรียงเรื่องราวขึ้นมาใหม่

“แม่เธอวางแผนให้เธอนัดกับหมอนั้นเรอะ” คณินชักสงสัยในความ เป็น ‘คุณแม่’ ขึ้นมาละ

“แม่ฉันไม่ใช่คนวางแผน แต่...ใช่ แม่อยู่ในแผนการนั้น” หญิงสาวถอนใจ วุบหนึ่งคล้ายดวงตาสีดำจะหม่นแสงลงแต่ก็อาจเป็นเรื่องตลก เพราะเธอเปลี่ยนสีหน้าและโทนเสียงได้อย่างรวดเร็ว “ฉันไปที่ร้านนั้นกับแม่โดยไม่รู้ว่าเป็นแผนที่นางเอกวอนนัดผู้ชายเอาไว้”

“ตกลงเขานัด หรือเธอนัดกันแน่” คณินกอดอก ถอนใจ ชักรู้สึกขึ้นมาว่าเรื่องที่เธอพูดมันเพื่อเจ้อขึ้นทุกที

“ฉันไม่เคยนัดใครยะ ฉันไปที่นั่นเพื่อกินข้าวกับแม่ฉัน แม่จองโต๊ะเอาไว้แล้ว...” กุพชกาบอกรอย่างข่มใจ นี้ก็อยากสวมวิญญาณตัวละครที่เคยแสดง อยากลุกขึ้นเหวี่ยงวิน ร้องกรี๊ดๆ

เมื่อนี้ยกมือไปหญิงสาวก็เริ่มเข้าใจถึงกิริยาถูกลนของมารดา แต่แม่เธอก็ไม่มีวันไหนที่ท่าทางไม่มีพิรุณอยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงเดินตามคุณกมลามาเข้าไปในร้านอาหารโดยไม่ทันได้เอะใจใดๆ และยังไม่เอะใจแม้มารดาเธอจะทำท่านั่งไม่ติด และขอตัวลุกหายไปห้องน้ำโดยยังไม่ทันได้สั่งอาหารเสียดด้วยซ้ำ กุพชกาตามหญิงวัยกลางคนไปอย่างงงๆ แต่ก็ปรับความสนใจมาที่เมนูอาหารได้อย่างรวดเร็ว ไม่ใช่

เรื่องง่ายที่จะได้รับอิสระในการกินแบบนี้ สมาชิกเธอก็จึงจัดจ้อยอยู่ที่เมนูอาหารจนกระทั่งมีเสียงทักถามขึ้น

‘ทำไมเป็นเธอ’

กุพชกาเงยหน้าขึ้นจากภาพอาหาร หันมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ปรีศน์เป็นชายหนุ่มร่างสูง รูปร่างหน้าตาดีและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป เพราะเขาเคยเป็นอดีตพระเอกดังคนหนึ่ง ซึ่งภายหลังได้ตกลงปลงใจไปกับนักธุรกิจสาวตระกูลดังคนหนึ่ง จากนั้นเขาก็ออกจากวงการบันเทิงหันไปเอาดีทางด้านธุรกิจ...ของครอบครัวภรรยา

‘สวัสดิ์’ หญิงสาวทักเขา กะพริบตาปริบๆ มองคนที่ทักตัวเอง แม้เธอจะรู้จักว่าเขาเป็นใคร แต่ระหว่างพวกเขาไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์อะไรกันเลย ยังไม่มีการทำงานร่วมกัน ดังนั้นการที่คนคุ้นหน้าที่แปลกหน้าเอ่ยทักขึ้นจึงทำให้เธองุนงงอยู่พอสมควร กุพชกายังไม่ทันรู้ตัวว่ามีอะไรผิดปกติจนเขาเอ่ยขึ้นมาอีกประโยค

‘ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี้ได้’

‘นั่นสินะ’ กุพชกาถลอมตาขณะคิดเร็วๆ ถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์นี้ ‘ดูเหมือนจะมีการเข้าใจผิดกันสักอย่าง’ เธอบอกออกไปขณะสมองก็เริ่มรับรู้แล้วว่าเรื่องนี้มันมีเงื่อนงำที่ตรงไหน...ตรงที่แม่เธอหายไปนี่!

ฮืม! ซิ่งไวจริงนะคุณกมล!

‘ฉันนัดกับวีย่าไว้ ทำไมถึงกลายเป็นเธอได้ วีย่าอยู่ที่ไหน’ ปรีศน์ขมวดคิ้วขณะกวาดตามองหาคนที่เขานัดไว้ซึ่งไม่เห็นแม้เงา

กุพชกาสูดลมหายใจลึกแรง ยกน้ำเปล่าขึ้นดื่มหลายอีกก่อนคว้ากระเป๋าลุกขึ้น

‘ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่ายายวีย่าอยู่ที่ไหน’ หญิงสาวเอ่ยเสียบๆ ก่อนต่อคำ ‘ลาก่อน’

ร่างเพรียวระหงที่อยู่ในชุดกึ่งลำลองหมุนตัวก้าวยวๆ ห่างออก

มา

‘เดี๋ยวลี เธอบอกมาก่อนว่าวีย่าอยู่ที่ไหน เขาส่งเธอมาหาฉันนั่นแหละ’ ปรีศน์ก้าวตามมาถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

‘ฉันไม่รู้วีย่าอยู่ที่ไหน ถ้าเขานัดกับคุณ คุณก็ควรต้องรู้’ หม่อมเจ้าเขาอยู่ที่ไหน แต่จากที่เห็นแสดงว่ามันต้องมีอะไรผิดพลาดสักอย่าง ซึ่งฉันเดาว่าเราควรรีบแยกย้ายกันไปถ้าไม่อยากให้เกิดปัญหา’ กุพชกาบอกพลางดึงแขนออกจากการถูกดึงไว้อย่างไม่สงวนท่าทางรังเกียจเลย

ปรีศน์หยุดยืนนิ่ง เข็ม่นจ้องหญิงสาวที่รีบจ้ำจ้อวออกจากร้านอย่างรีบร้อนด้วยท่าทางราวกับหนีอะไรสักอย่าง

แม้จะรีบหนีออกมาจากร้านอย่างรวดเร็วที่สุดแล้วก็ตาม แต่ภาพถ่ายชุดหนึ่งก็ยังคงเผยแพร่ออกไป พร้อมแคปชั่นเร้าใจในเชิงชู้สาว เล่าถึงการพบปะกันของคนทั้งคู่พร้อมข้อความกำกวมเชิงชักนำให้คิดไปได้ว่าคนทั้งคู่นี้มีความสัมพันธ์กันไปไกลถึงไหนๆ

“สรุปคือเธอจะบอกว่าถูกจัดฉาก?” คณิณสรุปเรื่องราว

“ใช่”

“จากใคร และทำไปเพื่ออะไร”

“ถ้าฉันตอบว่าไม่รู้คุณก็คงไม่เชื่ออีก แต่ถ้าให้เดา ฉันเดาว่าเป็นยายวีย่ากับคุณพรพรรณแม่ยายนั่น...อ้อ แล้วก็มียุคนกมล แม่ฉันด้วยอีกคน” กุพชกาเล่ารายชื่อยุคนกมลต้องสงสัย สีหน้าขุ่นใจกับรายชื่อยุคนกมล

“ฟังดูเป็นขบวนการ ซึ่งก็ยังสงสัยอยู่ดีว่าทำไปทำไมและเพื่ออะไร” คณิณวิเคราะห์แบบปลงๆ ทำท่าเหมือนยอมๆ ตามเธอไปทั้งที่ไม่เชื่อเลยสักนิด

กุพชกาถอนหายใจนิดหนึ่ง ก่อนเมินหนี ขมวดคิ้วขัดใจ สีหน้านางร้ายเจ้าอารมณ์ประทับบนใบหน้านั้น

สวย...แต่เหวี่ยง พร้อมวิน

เพียงแต่...เจ้าตัวคงยังรู้ตัวอยู่บ้างหรือกว่าเวลาไหนที่ทำได้และ
เวลาไหนที่ไม่มีทางทำได้

“เอาเป็นว่า...ฉันไม่ใช่คนนัดน้องเขยคุณออกมา ส่วนใครเป็นคน
นัดนั้น คุณลองให้คนสืบดูก็น่าจะพอหาเบาะแสได้ไม่ยากหรือคะฉัน
ว่า...” กุพชกาหันกลับมามองหน้าคมเข้มของผู้ชายที่ใครๆ ต่างก็รู้ว่า
เป็นนักธุรกิจเชี่ยวชาญดินแดนไหน “ใครๆ ก็บอกว่าคุณมีวิธีที่จะรู้เรื่องที
อยากรู้อยู่เสมอไม่ใช่หรือไง ทั้งรู้ลึก รู้จริง รู้ละเอียด ไหนๆ คุณก็ไม่เชื่อ
ฉันอยู่แล้ว ก็ลองสืบดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น หรือก่อนหน้านั้น หรือย้อน
ไปสักหลายๆ เดือน”

“ฉันให้รายชื่อผู้ต้องสงสัยคุณไปแล้วนี่ ลองดูก็ไม่เสียหายอะไร
สืบจนแน่ใจแล้วค่อยมาชี้หน้าด่าว่าฉันต่อแหละก็ยังไม่สาย จับโจรนะ
มันต้องให้จำนด้วยหลักฐาน คุณจะมากล่าวหากันลอยๆ ให้ฉันเถียง
ได้ คุณก็หงุดหงิดเองเปล่าๆ ไซ้ใหม่ล่ะ”

หญิงสาวเซิดหน้าเยื่อหยิ่ง ทำท่าเหมือนตัวละครเอกที่เอา
ศักดิ์ศรีอันสูงส่งเป็นเดิมพันความบริสุทธิ์ใจของตัวเอง

นี่มัน...ตัวละครคุณหญิงกิริติ หรือคุณหญิงอะไรสักอย่างใน
ละครย้อนยุคโบราณจากสมัยไหนนั่นแหละ

คณินเคาะนิ้วกับเคาน์เตอร์ไม้มะฮอกกานีสองที ก่อนพ่นลม
หายใจออกจมุกอย่างหงุดหงิด

“เสียเวลา”

คำสรุบนั้นทำเอาหญิงสาวผงะไป

นี่...เขาไม่คิดจะหัวน้ไหวหรือไต่ร่ตรองสักหน่อยรี พี่เล่นตอบกลับ
มาในสองวินาทีแบบนี้...ช่างทำร้ายความพยายามเจรจาต่อรองเอาตัว
รอดของเธออย่างไม่ไยดีเลย

“เดี๋ยวลี ทำไมรีบล่ะ!” กุพชการีบร้องออกมา เมื่อเห็นประกาย
เลือดเย็นฉายวาบในแววตาของอีกฝ่าย “คุณไม่คิดจะค้นหาความจริง

หรือหาคนร้ายตัวจริงอะไรแบบนี้หน่อยเถอะ”

“ฉันจะเสียเวลาไปทำอย่างนั้นทำไม ในเมื่อมีคนร้ายที่สังคมชี้ตัว อยู่ตรงนี้แล้ว เรื่องจะไปหาความจริงอะไรนั้นมันเรื่องของตำรวจ ส่วนตอนนี้ถ้าตัดปัญหาได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือไง”

“คุณ! นี่ไม่แคร์ว่าจะทำร้ายผิดคนเลยหรือ?” หญิงสาวร้องออกมาอย่างอึดอัดในใจ

ความว่างเปล่าในสายตาของเขาเป็นคำตอบ ว่าเรื่องเสียเวลา พรรคนี้มัน อย่าหวังเลยว่าเขาจะทำมัน

“เลือกมาสักทางแล้วกันว่าอยากตายแบบไหน” คณินเคาะนิ้ว เรียววากับโต๊ะเป็นจังหวะ ตาคมมองเลยไปนอกหน้าต่างสู่เงื้อมทะเลกว้าง ก่อนหันมาพยักพยิดคล้ายปริศนา “ใกล้ทะเลแบบนี้ ถ้าจะจมน้ำตายก็คงไม่แปลกหรอกนะ”

“แปลกค่ะ แปลกแน่ๆ” กุพชกาคำนเสียงหนักแน่น “ฉันว่าว่ายน้ำเป็น ว่ายน้ำเก่งด้วย ตอนเรียนก็เป็นแชมป์ทั้งประถม มัธยม แถมยังเป็นตัวแทนมหา'ลัยไปแข่งว่ายน้ำในกีฬามหาวิทยาลัยด้วยซ้ำ ถ้วยรางวัลมีเต็มบ้าน คุณคิดว่าตำรวจจะไม่เอะใจเลยหรือคะว่าแชมป์ว่ายน้ำแบบฉันจะจมน้ำตายง่ายๆ ได้ไง แกรม...หลังจากมีข่าวนั้นแล้วด้วย มันต้องมีคนมโนไปไกลเลยแหละว่าเรื่องนี้ต้องมีเงื่อนงำ แล้วน้องสาวคุณจะไม่ถูกลากมาเชื่อมโยงจนตีตร่างแหไปด้วยหรือคะ”

คณินนั่งคิดไปครู่หนึ่ง นิ้วเรียววาคาะเบาๆ บนพื้นโต๊ะ ดวงตาสีดำหรือลงจนเป็นเงาหม่น ประกายเฉียบคมในดวงตานั้นราวเก็บงำซ่อนความคิดบางอย่างไว้ ก่อนรอยยิ้มน้อยๆ จะปรากฏ

“เป็นความคิดที่ดี” ร่างสูงผุดลุกขึ้น หันไปทำท่าจะสั่งงานกับลูกน้องที่เดินเข้ามารับคำสั่งอย่างรู้หน้าที่

“เดี๋ยวสิ! น้องคุณอาจกลายเป็นผู้ต้องสงสัยได้นะ” กุพชกาท้วงขึ้น เพื่อเขาไม่เข้าใจตรงไหน

“ไม่ต้องห่วง ฉันมีทนายเก่งๆ เยอะ จะทำสำนวนแบบให้ยาย
นั้นติดคุกน้อยที่สุดได้แน่” คณินไม่ยี่หระ

“เดี๋ยว...แล้ว...แล้ว...แล้วถ้าน้องคุณชั๊ดทอดคุณล่ะ” กุซกาเค้น
สมองหาความเป็นไปได้ในการหยุดยั้งอาชญากรรม...ที่กำลังจะเกิดกับ
ตัวเอง!

คราวนี้ทำให้คณินหยุดคิดได้นานขึ้น ชายหนุ่มมกลอกตา สีหน้า
ครุ่นคิด

อืม...เป็นเรื่องที่ยายนั่นต้องทำแน่ ถ้าหากมีเรื่องเดือดร้อนจนตัว
ขึ้นมา...ไม่มีทางที่ ‘น้องสาว’ ของเขาจะยอมรับผิดชอบเพียงผู้เดียวหรอก
คิดยาต้องลากเขาติดร่างแหไปด้วยแน่ๆ คิดๆ แล้วก็ไม่ค่อยคุ้มกับความ
วุ่นวายเท่าไร

ชายหนุ่มกวาดตามองสตรีตรงหน้า ร่างผอมบางแบบดาราที่
รักษาหุ่นสุดชีวิตจนดูผอมเกินไป แต่ก็ดูเต็มขึ้นเมื่อถูกกล้องถ่ายออก
มา แถม...ยังมีสัดส่วนนูนเด่นที่ทรยศความผอมบางของเธอโดยไม่สน
มวลรวมร่างกายว่าได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ หรือว่าสารอาหารจะ
ไหลไปรวมกันตรงนั้นหมดก็ไม่รู้

ไม่สิ...สารอาหารคงไม่ได้ไปรวมกันตรงนั้นทั้งหมดหรอก...เพราะ
จากที่เขาพูดคุยมารู้จัก ก็รวมกับการได้เห็นเธอเล่นวิ่งไล่จับหลบหนี
การไล่ล่าของคนร้ายเมื่อก่อนหน้านี้ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงคนนี้ได้โง่
การพูดจาหาวิธีเอาตัวรอดของเธอก็ไหลลื่น กลิ้งกลอก มีไหวพริบและ
สติปัญญา ไม่ได้ดูคล้ายนางร้ายราคาถูกลงอย่างบทบาทที่เธอมักได้รับ
เลยสักนิด

คงน่าเสียดายอยู่นิดหน่อยถ้าต้องกลายเป็นศพลอยแพตั้งอยู่
กลางทะเล...เดี๋ยวลี!

คณินพลันได้สติ เขาไม่ได้จะทำอย่างนั้นจริงๆ เสียหน่อย ที่เขา
ทำมาทั้งหมดทั้งมวลนั้นคือการข่มขู่ล้วนๆ เขาแค่ต้องการทำให้เธอกลัว

เท่านั้นเอง

เขาไม่ใช่มาเพื่อโลกมืดที่อะอะก็ฆ่าคนทิ้งเป็นผักปลาเสียหน่อย
อีกอย่าง...นี่มัน พ.ศ. ไหนแล้ว การฆ่าคนโดยไม่ให้ถูกจับได้มัน
ทำได้ง่าย ๆ แบบนั้นเสียที่ไหนกัน คนของเขาก็ไม่ได้มีประสบการณ์ล่า
สังหารคนแบบมืออาชีพเหมือนพวกแก๊งมิจฉาซีพนะ ไหนจะขั้นตอน
การเก็บกวาดที่เหลืออีกล่ะ ในยุคที่ทุกอย่างถูกบันทึกไว้ทั้งภาพ
เหตุการณ์ ทั้งหลักฐานทางการเงิน ทุกๆ การกระทำมักเหลือทิ้งร่อง
รอยไว้เสมอละ ทำให้ต้องยับยั้งชั่งใจอยู่พอสมควรเวลาที่ทำอะไรผิด
กฎหมายอย่างโจ่งแจ้ง

ต่อให้เวรกรรมจะตามไม่ทัน แต่ก่ล้องจับทันแหงๆ

เดี๋ยวลี! นี่มันมาถึงจุดนี้ได้ยังไงวะ

คุณณิธตามตัวเองอย่างสงสัย จากที่ที่แรกเขาแค่ต้องการจะ
กำราบกฤษชกา และทำให้เธอกลัวเท่านั้น แต่...ยิ่งเธอมีปฏิกิริยาตอบโต้
กลับมา มันก็กระตุ้นให้เขาอยาก...ฮืม! จนผลอตตัวโต้ตอบ ไล่ต้อนกัน
อยู่นาน

เสียเวลาชะมัด!

ร่างสูงหม่นตัวทำท่าจะผละไปอย่างหงุดหงิด กิริยานั้นทำเอาคน
ที่ยืนจ้องมองเขาอยู่ด้วยใจตุ้มๆ ต้อมๆ ต้องรีบผวาเข้าไปดึงแขนเขา
ไว้

“ตะ...เดี๋ยวลีคะ” กฤษชการีบร้องขึ้น เมื่ออยู่ๆ คู่สนทนาก็ทำท่า
จะไม่อยากคุยขึ้นมาแล้ว ทั้งๆ ที่การสนทนาอย่างค้ำคาคาอยู่ที่ความเป็น
ความตายของเธออยู่เลย

ความคิดเดียวของหญิงสาวคือ...ต้องทำให้เขาเปลี่ยนใจไม่อยาก
ให้เธอตายก่อนจบการพูดคุยนี้นี้ให้ได้ ไม่งั้นเช้าวันใหม่ที่กำลังจะมา
ถึงนี้ เธออาจรับอรุณด้วยการนอนลอยหน้าคว่ำหน้า คุยกับปะการังอยู่
กลางทะเลอ่าวไทยแหงๆ

ไม่น่า...ฉันยังไม่อยากตยเย่ แบบนั้นน

กฤษกาลกัสนน้ำลายฝืดๆ ลงคอ เมื่อสบสายตาที่ทอประกายชุ่ม
เคื่องขันสุตยามที่เขารายตามองมือเธอที่คว่ำแขนเขาเอาไว้แน่น คิ้ว
เข้มของคณินขมวดจับ รังสีอำมหิตแผ่ซ่านออกมา บ่งบอกให้รู้ว่าการ
ตะเนื้อต้องตัวกันนั้นทำให้เขาไม่พอใจสุดๆ ไปเลย

อ่า...เอ่อ...เออ! ก็ได้! ไม่ตะแล้วก็ได้วะ คนอะไรหวงตัวเป็นบ้า
หญิงสาวที่ความรู้สึกไวกับเรื่องพวกนี้ ตอบสนองในทันทีด้วยการ
การปล่อยมือแล้วยกสองมือเสมอไหล่ในท่ายอมจำนน เป็นการบ่งบอก
ว่าปล่อยแล้ว...ไม่ได้ตะแล้วนะ...ยะ

“อย่าเพิ่งว่าความสิคุณ คุยกันก่อน...” กฤษกาบอกเสียงอ่อน ใส
ความอ่อนเข้าไปเต็มที เหยหน้าชันตาดำๆ ทำสายตาแววอนกันสุดฤทธิ์
ใส่เขา ด้วยสีหน้าท่าทางที่เธอรู้ว่ามีันดูดี สวย และแอบเซ็กซี่เบาๆ

แน่ละ เพราะเธอฝึกท่าทางหน้ากระจกมาจนชำนาญ สามารถ
ควบคุมสีหน้าท่าทางให้มันดูดีน่ามองได้อย่างไม่ต้องพยายามสักนิด
เสียแต่สายตาดำเย็นชาของผู้ชายตรงหน้าที่เหมือนมันทวีความเย็นชาขึ้น
ไปอีกยามมองท่าทางของเธอ รวากับมองทะเลห้วงดวงจันไม่เหลือช่อง
ให้ความหวังไหว หรือความรู้สึกอื่นใดมาครอบงำได้เลย

“พ่อภูเขาน้ำแข็งพันปี!”

กฤษกาอดค่อนขอใจไม่ได้ ก็เขาทำสีหน้าเย็นชาสุดขีด เย็น
ชาจนแะแข็งหมีขาวขั้วโลกและเพนกวินทั้งฝูงพร้อมกันได้แล้วเนีย

“คุณอะไร” คณินถามเสียงดู

“ก็...คุยกันฉันไม่ขอไปคุยกับรากมะม่วงนะสิคะ อย่าทำอะไร
ฉันเลยนะคะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงอ่อนแผ่ความแววอนเข้าไปเต็มที
หลังจากถูกคิดได้ว่า...ยังไงๆ การคุยกับเขาก็ยังดีกว่าคุยกับแก๊งเสื้อดำ
ทั้งฝูงที่ตามล่าเธอ หรือดีกว่าการนอนคุยกับรากมะม่วง ฉะนั้นเธอต้อง
ไม่พลาดโอกาสในการไขว่คว้าชีวิตรอดไว้

แม้ว่าจะต้องทนกับดวงตาที่ทอประกายเย็นชา จงเกลียดจงชัง
คุณนั้นก็ตาม!

“ตัวฉันนะ ไม่ได้เดือดร้อนว่าเธอจะอยู่หรือตายหรอกนะ” คณิน
เอ่ยพลางปิดมือที่แขนเสื้อด้วยท่าทางคล้ายปิดเสียดเออ...ปิดรอยมือ
ของหญิงสาวที่จับเขาเมื่อครู่นี้ออกไปด้วยท่าทางรังเกียจ

“จั้น...” ประกายความหวังจู่ดวงบในดวงตากุพชกา

“แต่ยายคดียานะสิ อยากให้เธอตายให้ได้เลย” ชายหนุ่มดับ
ความหวังที่เพิ่งจุดประกายขึ้นมานั้น เหมือนการสาดน้ำทั้งถังใส่ก้อน
ไม้ขีดไฟเล็กๆ ที่เพิ่งติดประกายไฟขึ้นมา

“ไม่ยุติธรรมสักนิด” กุพชการ้องขึ้นอย่างหัวเสีย

“โลกก็ไม่ยุติธรรมแบบนี้แหละ” คณินบอกพลางหยิบบุหรี่มา
จุดสูบ “ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้ยายนั้นมาโว้ยวายใส่ฉัน เข้าชี้ให้จัดการเธอ
ให้ได้ละ แล้วเรื่องบ้าๆ นี่ก็มีชื่อเธอเป็นตัวก่อความวุ่นวายครั้งนี้ คิดว่า
จะหนีความรับผิดชอบไปได้หรือไง”

ชายหนุ่มพ่นควันบุหรี่เป็นวงใส่หน้าคนที่ยื่นอึ่งตาค้างไปกับ
ความใจร้ายของเขา ดวงตาคมวาวจับจ้องสีหน้านางร้ายที่ทำท่าซอก
ไม่หาย ที่จริงต้องบอกว่าเขาต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเลยทีเดียว
ในการกลั่นแกล้งเอาไว้ ไม่จั้นคงเปลอหัวเราะใส่หน้าเธอไปแล้ว

ไม่เคยมี ‘เหยื่อ’ คนไหนที่มีท่าทางเหมือนเธอเลย

ปกติเวลาที่เขาข่มขู่ใส่ใคร คนพวกนั้นมีแต่ต้องกลัวหอง ตัวสั้น
จั้นงก ร้องให้อ้อนวอน กอดขาเขาขอความปรานี ไม่มีหรอกนะที่จะมา
เซ็ดหน้า ต่อรองขอชีวิตด้วยท่าทางกึ่งจองหอง...กึ่ง...ออดอ้อนกันแบบ
นี้นะ

แถม...สีหน้าของเธอที่แปรเปลี่ยนไปสารพัด มีทั้งตกลใจ ซอก
พยายามตั้งสติ เจ้าเล่ห์ สารพัดสีหน้าที่เธอแสดงออกมามันทำให้เขา
นึกสนุก อยาก ‘เล่น’ ต่ไปอีกสักพัก...แต่เป็นสักพักที่ชุกนานเกินไป

แล้ว

คุณณิณพาตัวเองกลับเข้ามาสู่อโหมดเอากการเอางาน

“มีอะไรจะสั่งเสียก่อนตายไหม” เขาตัดจบอย่างใจร้าย ซ่อนรอยยิ้มเล็กๆ ไว้เมื่อเห็นความกลัวในแววตาอีกฝ่าย แต่ก็แค่ขยับเดี๋ยวเท่านั้น กุพชกาเชิดหน้า สีหน้าไม่ยอมแพ้ขณะเอ่ยออกมา

“ฉันขอเลือกวิธีตายได้ไหม”

“ไม่!” คุณณิณปฏิเสธฉับพลัน ซ่อนสีหน้านั้นเขี้ยวเอาไว้ ก่อนจึมนิ้วชี้ใส่หน้าผากเธอ ดันจนหญิงสาวแทบหน้าหงาย “ถ้าเธอขอแก่ตายขึ้นมา ฉันก็ต้องรออีกเป็นสิบๆ ปีละอะ”

ชายหนุ่มเอ่ยกลั้วหัวเราะเบาๆ อย่างอดไม่ไหว แล้วก็ต้องรีบซ่อนรอยยิ้มพึงใจเอาไว้รวดเร็ว ดวงตาดำจัดจ้องมองสีหน้าของคนที่ทำทางขัดใจเพราะถูกรู้ทันนั้นอย่างจะเก็บรายละเอียด ดวงหน้าสวยที่ปิดเบียดไปด้วยความขุ่นเคือง แน้มปากแน่นแต่ก็เหมือนอยากจะทำอะไรออกมา...น่าจะอยากร้องตะโกนด่าเขาแหละ แต่ยั้งตั้งสติยังใจตัวเองไว้ได้อยู่ สีหน้าย่นยุของนางร้ายคนสวยจึงค่อนข้างตลกจนเขาอยากเอาโทรศัพท์มาถ่ายรูปเอาไว้เสียจริง

“จึ้น...ฉันขอรองเท้า...รองเท้าจิมมี ชูของฉันนะ” กุพชกาเปลี่ยนอารมณ์มาต่อรอง “เอาไปซ่อมให้เหมือนใหม่มาให้ฉันใส่ตอนตายด้วยศพจะได้สวยๆ”

อย่างน้อย...ก็ซื้อเวลาไปอีกหลายชั่วโมง...ให้เธอมีเวลาหาหนทางอื่นในการเอาชีวิตรอดจากผู้ชายใจร้ายคนนี้

คุณณิณก้มมองนางร้ายในชุดรัดรูปสุดเซ็กซี่ที่สวมรองเท้าแตะในบ้านด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“คนตายไม่ต้องการรองเท้าหรอก แค่คู่นี้ก็พอแล้ว” คุณณิณบอกอย่างใจร้ายใจดำ

“จึ้น...” กุพชกาถลอกจากกวาดสายตาไปรอบๆ ห้องแบบไม่เดิร์น

ที่เปิดพื้นที่โล่งกว้างเชื่อมถึงกันหมด ทั้งห้องรับแขก ห้องครัว และห้องอาหารไม่ได้ถูกกั้นออกจากกัน ใช้เพียงชั้นวางของเตี้ยๆ และกระถางต้นไม้ในการแบ่งบริเวณ มองจากตรงนี้ก็เห็นส่วนครัวที่มีเตา ปล่อยเครื่องดูดควัน และตู้เย็นสีประตุนขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา

“ถ้าฉันจะขออาหารมือสุดท้าย คุณคงไม่ใจร้ายใจดำปล่อยให้ฉันตายทั้งหัวๆ หรือไม่ใช่ไหม”

เป็น...คำขอก่อนตายที่ถูกเอ่ยด้วยอาการเข็ดหน้า ท่าทางเยอหยิ่งปนหยามหยัน เหมือนเธอจะเอ่ยออกมาว่า...เอาซี...ถ้าอยากจะใจร้ายใจดำกว่านี้ก็เชิญเลย ใจคนไร้มนุษยธรรม!

มันน่าจะอมให้ไหมล่ะแบบนี้ล่ะ